

CSURGAY JUDIT

ÖRÜLT VILÁG!

REGÉNY

2021.

ISBN 978-615-81911-2-8

TARTALOM

I. FEJEZET
ŐRÜLT VILÁG!

II. FEJEZET
A FRANCIA SZINDRÓMA

III. FEJEZET
MERIKAI ANZIKSZ

IV. FEJEZET
BARBÁR VILÁG

V. FEJEZET
A 22-ES CSAPDÁJA

VI. FEJEZET
ŐSZI CHANSON

VII. FEJEZET
JÚLIA-ABIGÉL

VIII. FEJEZET
A FEKETE DIPLOMATA TÁSKA TITKA

IX. FEJEZET
TÍZ ÉV MÚLVA...

A SZERZŐ

I. FEJEZET ŐRÜLT VILÁG!

Hála a Föld huszonhárom egész öttized fokos tengelyferdeségének, a távoli halk éjféli harangszóra sűrű hollófeketébe öltözött a rejtőzködő buja budai táj. Szinte harapni lehetett a csendet, s a sötétséget a luxusvilláiról, romantikus utcáiról, a Mammut plázájáról, s az 1930-as évektől máig „káderdülőként” emlegetett Rózsadombjáról elhíresült, máskor zajos második kerületben, amelyet mára elleptek, felvásároltak a peremberek, a szerencse-lovagok, a jöttment úrgazdagok.

Ezen az estén mélysötét vakfátyolba burkolózott az elit kerület mind a harminchárom városrészre, köztük a bús Budai-hegység ama része is, amelyik az Ördögárok patak völgyében az Apáthy-szikla aljától a Városmajorig terjed, Pasarét néven. Nem messze a Pádúai Szent Antal Plébániától, a Júlia utca elején lakott Szabóné Lukács Júlia, a kerület közeli patinás, jó nevű gimnáziumának magyar-történelem szakos szépreményű tanára, aki büszke volt rá, hogy a fél életének egész munkájával Júliaként a híres Júlia utcában lakott, nem messze a hármas számtól, ahol 1960 és 2003 között a legendás Szabó Magda – Szobotka Tibor író-páros élt és alkotott. Tudta, ahogyan errefelé mindenki, hogy az író nő különös regényhősné, Emerencnek a hetes szám alatt, tőle karnyújtásnyira volt a lakása.

Magyar szakos tanárként a negyvenes, rutinos, gyakorlott, kissé molett, frissen vált, így a tizenkét esztendő lányát egyedül nevelő kerekded, hosszú vörös hajú, hamiskás zöld szemű Júliának, – a mindig ápolt, jól öltözött, új férfitárs után nem ácsingózó, csak családjának, s a munkájának élő született pedagógusnak, – sokat jelent ez. Debrecen szívében született, a szülei is mindketten tanárok voltak. Vidékről indult, de az egyetemet már Budapesten végezte kollégistaként. S hogy az élete első és egyetlen munkahelye a gyakorló tanítása színhelyével megegyezett, azt sorsszerűnek érezte. Épp úgy, mint ama tényt, hogy tanár-dinasztiába érkezett a világra. Számára sorsszerű volt az is, hogy a civis városból idáig felküzdve magát, végre nem akárhik egykori lakóhelyén élt. Pasarét a Gábor Áron- emlékműről, a Németh László-szoborról, a Mária-kútról, s a Bartók emlékházról épp úgy nevezetes, mint Jávor Pál és Szabó Lőrinc emléktáblás házáról, noha köztudott, hogy itt élt Szerb Antal, Örkény István, Herczeg Ferenc és Várkonyi Zoltán is. Ezek után nem csoda, hogy olykor eljátszott a gondolattal: a társasház második emeletén neki erkélye is van, így – Shakespeare után szabadon – akár Rómeója is lehetett volna. De nem lett, s már biztosan nem is lesz.

Éjfél után pár perccel szokása szerint kinézett az ablakon, végigpásztázta a Júlia utca túloldalát, aztán lehúzta a redőnyt, s a számítógépéhez sietett. Későre járt, mégsem jött álom a szemére. Valami belső nyugtalanság munkált benne. Az nem hagyta őt nyugodni, pedig fáradt volt már. Extrát akart nyújtani a negyedikes, ballagó végzős diákjainak a következő osztályfőnöki órán. Amolyan magvas útravalót akart nekik adni mihez tartás végett, a világról. A gyorsulóról, a kaotikusról, a megsebzettéről, a barbárról. Láttatni a lényegét, mint cseppben a tengert! Ehhez kezdett anyaggyűjtésbe, ezért olvasta el figyelmesen a friss napi híreket az interneten. A noteszába felírta a 2021. november 1-jei és 2-i dátumot, aztán jegyzetelni kezdett.

– „A világon máig 247 129 785 koronavírus-fertőzöttet regisztráltak. A halálos áldozatok száma: 5 005 638 fő.

– Magyarországon több, mint háromszáz fertőzött van lélegeztető gépen. Tegnap harminckilencen haltak meg.

– November végére napi százötven, száznyolcvan halottja lehet a Covid-járványnak idehaza.

- Két és fél percenként meghalt egy-egy koronavírus-fertőzött az elmúlt huszonnégy órában Romániában.
- Kabuli kórházba törtek be az Iszlám Állam fegyveresei. Tizenkilenc embert lemészároltak, negyvenhárman súlyosan megsebesültek.
- Száztíz éve dobtak le először bombát repülőgép fedélzetéről. Az ötlet Giulio Gavotti olasz pilóta fejéből pattant ki. 1911. november 1-jén az olasz-török háborúban, a líbiai Taguira-oázis felett ejtette gránátjait a török csapatokra.
- Ma egy esztendeje annak, hogy hatalmába kerítette az éjszakai terror Bécset. Négyen haltak meg. A szervezett terrorakciót az Iszlám Állam fegyveresei követték el.
- Összesen hatszázhetvennyolc embert fogtak el a rendőrök itthon a hosszú hétvégén. Közülük száznyolcat köröztek. Háromszázhatvanhat esetben bűncselekmény elkövetése közben tetten érték az elkövetőket a rendőr járőrök.
- Fényes nappal, a nyílt utcán fejeztek le egy férfit Egyiptomban.
- Megtámadták a Manchester United szurkolóit Bergamóban.
- A CNN kamerái előtt adtak el egy kilenc éves kislányt Afganisztánban egy ötvenöt éves férfinak. A lánygyermek eladása az éhínség, a pénz- és áruhiány miatt Afganisztán egész területén mind gyakoribb.
- Csecsemőt hagytak a kistarcsai inkubátorban.
- Beismerte az aradi mostohaapa, hogy falhoz vágta, így brutálisan meggyilkolta az öt éves kislányát, mert az „izgága volt”.
- A konyhájában kasztrált férfiakat egy hatvanhat éves, magát szexuális szolgáltatónak interneten hirdető német villanyszerelő. A nemiszerv-csonkításba többen belehaltak. A német férfi büntető pere ma kezdődött a müncheni bíróságon.
- Fél évre szükségállapotot rendeltek el Etiópiában.
- A Börzsönyben már havazik!
- Vége az őszi szünetnek, rémálom ma Budapesten autózni.
- A forgalommal szemben és biciklivel is hajtottak a magyarok az új M30-as, egy hete átadott autópályán.
- Két kilométeres csővezetéken át csempészték a vodkát az ukrán-magyar határon.
- Három tapasztalt francia hegymásztót temetett maga alá egy lavina Nepálban, a Mount Everest meghódítása közben.
- Veszélyes vizekre evezünk, már szivattyúval kell pótolni a Duna vizét, mert kevés az eső, s így alacsony a vízállás.
- Moszkvában akkora köd van, hogy száz járat késik, huszonkilencet pedig töröltek. Vlagyimir Putyin orosz elnök bejelentette, hogy a hadsereget is bevetik a koronavírus-járvánnyal szemben, mivel napi negyvenezerre nőtt a regisztrált friss fertőzöttek száma. Putyin elnök tábori kórházak építését kérte a hadseregtől – amellet, hogy október 30-tól egy hétre munkaszünetet rendeltek el a rendkívüli helyzetre való tekintettel. Moszkvában a legtöbb üzlet is zárva lesz november 7-ig.
- Víz alatti hegynak ütközött a Dél-kínai-tengeren a Connecticut amerikai atom tengeralattjáró.
- Amerikai hadihajók tartanak a Fekete-tenger felé. Az oroszok provokációt gyanítanak.

– Meteorzáport kaptak lencsevégre Szlovéniában. A szikrák végigszálltak az éjszakai égbolton, háttérben a Tejútrendszerrel.

– Jönnek a repülő taxik! Ez már a közeli jövő. Az Uber- és a Boeing-fejlesztések elektromos meghajtású, függőleges felszállásra alkalmas repülő taxik lesznek, de már az áruszállító drónok tesztelése is zajlik. Hamarosan Skyportok épülnek majd!”

– Borzalom! Örült világ ez! – szörnyülködött Júlia, s tisztán érezte már, hogy igen, erről a témáról kell előadást tartania a gyerekeknek. Úgy, mint most, előveszi a napi friss híreket, és... iránytűt ad majd nekik, meg becsületet tanít, nehogy útközben elveszenek, eltévedjenek, elkallódjanak. Meg kell érteniük az ezer sebből vérző környezetüket. A bolygó, a földrészek, az országok, a népek vészhelyzetét, a kül-, s a belföld történéseit. Talán Amerikával kellene kezdenie! – villant át az agyán, s már kereste is az USA napi aktualitásait.

„– Joe Biden elaludt a klímacsúcson, ahová mérhetetlen káros anyag kibocsátással négyszáz magángéppel érkeztek Glasgow-ba a tanácskozás résztvevői. Az Amerikai Egyesült Államok 46. elnöke, Barbados miniszterelnökének a beszéde alatt bóbiskolt el, miközben a szónok a karibi ország klímaügyekben betöltött szerepét ecsetelte a COP26 nevű nemzetközi rendezvényen. A képsorokon jól látható, hogy Joseph Robinette Biden Jr, aki az USA eddigi legidősebb beiktatott presidentje, a szemeit hosszan behunyta, mélyeket lélegzett, s talán álmodott is, – mígnem egyszer csak sietős léptekkel oda nem mentek hozzá, hogy udvariasan felébresszék.” – Scandal! – kiálthatná bárki, hiszen nem először történt ilyesmi az USA első emberével. Elaludt ő már korábban is. Legutóbb az izraeli miniszterelnökkel folytatott kétoldalú megbeszélése közben – hazai pályán, a Fehér Házban is. Nem kellett neki ehhez az óceánt átrepülve a sok szereplős klímacsúcsra Glasgow-ba utaznia! – bosszankodott Júlia. De csak addig, amíg a másik amerikai vonatkozású gyors hírt meg nem pillantotta. Eszerint Antony Blinken amerikai külügyminiszter nem zárta ki a katonai beavatkozás lehetőségét Iránban, ha az ország nem tér vissza a 2015-ben megkötött atom-alkuhoz. Vagyis, az iráni atom-program megállítása a cél, – akár katonai erő bevetése árán is. Erről szólt a közlemény. – Biden és Blinken, a szabadság, s az esélyegyenlőség földjéről, ahol a nemzeti hitvallás úgy hangzik, hogy „IN GOD WE TRUST!”, azaz: „Istenben bízunk!” Ekkora afganisztáni bukás után erre, bizony szükség lesz! – gondolta magában a Júlia utcai Júlia, s a méretes malőr dacára fülében a „New York, New York”, meg az „Álmaimban Amerika visszainteget” refrénű dalok dübörögtek. Utána a tanárnő, mint egy kis diák, sorra vett mindent, ami az USA-ról hirtelen eszébe jutott. Félálomban is maga előtt látta a Lincoln, meg a Thomas Jefferson Memoriant, a Capitoliumot, s annak 2021. január 6-i dicstelen, durva ostromát, a Fehér Házat, a Georgetown parkot, a Washington emlékművet, de még az arlingtoni katonai temetőt is.

Odakint már egybefüggő, végtelen szurokfelete sötétség uralta a várost. Júlia álmában a hatalmas ország óriási síkságait, kiterjedt sivatagjait, s a két hosszú hegyláncot: a Sziklás- és az Appalache-hegységet látta az arizonai Grand Canyon csodáival. S mert vérbeli tanár volt, mélyalvásban sem tévesztette volna el soha az évszámokat. – Igen, 1565-ben Floridában jött létre az európai bevándorlók első állandó kolóniája. Az Új Világ a bőséges természeti kincseivel, s a vallásszabadság ígéretével vonzotta az európaiakat. 1776: az a bizonyos tizenhárom gyarmat a keleti parton elfogadta az Angliától való elszakadást deklaráló Függetlenségi Nyilatkozatot. A 18. században és a 19. század elején nagyszámú néger rabszolgát hoztak Afrikából a déli ültetvényekre dolgozni. A világ legerősebb gazdaságát és hadigépezetét megteremtve ipari szuperhatalommá vált az USA. S igen, 1783. szeptember 3-a lett a brit királyságtól való elszakadás napja.

Júlia a filmekből meg a könyvekből egészen jól ismerte New Yorkot is. Empire State Building, Central Park, Lincoln Center, Times Square, Brooklyn Bridge, World Trade

Center... 2001. szeptember 11-én a tragikus terrortámadás a Világkereskedelmi Központ két tornya, s a Pentagon ellen, ami aztán Afganisztán megtámadásához vezetett, mivel menedéket adtak a terrortámadások szervezőinek. Így indult a csúfos véget érő, húsz éves afganisztáni háború. A történelem szakos tanárnő emlékezett arra is, hogy az USA-ban február 22-én tartják az Elnökök Napját, mivel az Amerikai Egyesült Államok első elnöke, George Washington, akit 1789. április 30-án iktattak be, ezen a napon született. – Joe Biden, a 46. elnök, mind közül a legidősebb. Theodore Rooseveltt pedig a legfiatalabb elnök volt. Barack Obama az első afroamerikai presidentként gyakorolta hatalmát. Gerald Ford pedig az első és egyetlen nem a nép által megválasztott amerikai elnökként vonult be a történelembe. Richard Nixon 1974-ben lemondott. Ebben első és máig az egyetlen egy volt. Abraham Lincoln pedig az első meggyilkolt amerikai elnök volt. – Ez Amerika, az ígért földje, ahol legfeljebb kétszer és csak négy éves időtartamra választ elnököt az 538 tagú elektori kollégium.

Hajnali fél hatkor a sötétség halálát, s a fény születését ismét az erkélyéről fürkészte. Egybevetette a naptár adatával, amely szerint 6 óra 28 perckor várható a napkelte. Tehát van még ideje elmerengeni, főképp, mert az első két órája ma kivételesen szabad. Juli biztos volt már abban, hogy diákbúcsúztató útravalóként negyvenöt perces előadást fog tartani az osztályfőnöki órán – örült világ címmel. S hogy miért épp amerikai anizsksszal kezd? Több okból is. Egyrészt, mert az ötven tagállamú független szövetségi köztársaság ott, Észak-Amerika közepén, a Csendes- és az Atlanti-óceán között, a Szovjetunió felbomlása után az egyetlen szuperhatalom maradt, – Oroszország, a feltörekvő Kína és India egyre növekvő befolyása mellett. Az Amerikai Egyesült Államok világpolitikai szerepe megkérdőjelezhetetlen. Hangsúlyozandó az is, hogy a Nyugat vezető hatalmaként az USA az egykori Szovjetunióval szembeni hidegháború időszakában lépett fel. S ha már világ-körképre vállalkozik, nem szabad megfélemlenie az Egyesült Államok 9 826 630 négyzetkilométernyi óriás-területéről, meg a friss adatok szerinti 331 449 281 főnyi népességéről sem.

Júlia látta az esti hírműsorokban a 2021. január 6-i felvételeket a Capitolium ostromáról. Új, vészes korszak nyitányaként értékelte a képsorokat, noha régóta tisztában volt azzal, hogy puszkaporos hordó a világ, időzített bombákkal teli a forrongó bolygó, a szén-dioxiddal elárasztott fuldokló, karbon-semlegességre törekvő, globális zöld fordulatot sürgető. S akkor egyszer csak elkezdődik a Donald Trump – Joe Biden párharc, majd színre lép a Biden-Blinken páratlan páros! Miközben tovább éleződnek a Brexit utáni brit-francia viták a tengeri halászati jogokért, s közben Nicolas Sarkozy francia ex-president a börtönbüntetését tölti! Elképesztő! Örült világ, igen! Talán mégis mindent a franciákkal kell kezdeni. Döbbenetes, amit az eredetileg magyar apától származó, neves jobboldali francia politikussal a saját honfitársai műveltek.

II. FEJEZET

A FRANCIA SZINDRÓMA

Franciaországról eddig mindenkinek Párizs, az Eiffel-torony, a Louvre meg a Notre-Dame jutott eszébe. Aztán inkább már a Bastille és Nicolas Sarkozy, a Francia Köztársaság 23. elnöke, aki 2007. május 6-tól 2012. május 15-ig állt ama ország élén, melynek a nemzeti mottója: Liberté, Égalité, Fraternité, azaz: Szabadság, Egyenlőség, Testvériség. Az első kettővel gond van. Sarkozy okkal érezheti így 2018. március 20-a óta, amikor – mint egy köztörvényes bűnözőt – őrizetbe vették és letartóztatták őt. Ráfogták, hogy Moammer Kadhafi líbiai diktátor több tízmillió eurót küldött neki börtönben, a választási kampányához. Sarkozy a váddal támadott időszakban belügyminiszter volt. Sem a hivatalában, sem másutt nem volt nyoma a Kadhafi-küldésű euro-millióknak. Tény ellenben, hogy a Jacques Chiracot az ország élén váltó Sarkozy valóban fogadta a líbiai vezért Párizsban, az Elysée-palotában. Ez a tény szerte Franciaországban, s annak határain túl is meglepetést keltett. A találkozó során számtalan fotó és filmfelvétel is készült, amelyeken Sarkozy és Kadhafi együtt látható. Ez azonban nem bűncselekmény. Sarkozyt – mint utóbb kiderült – már a 2007-es választások előtt is figyelték, ellenőrizték, hogy fogást találjanak rajta. Állítólag megosztó személyiség. Egyesek istenítik, mások utálják. Idén két perben is börtönbüntetésre ítélték. Márciusban korrupció és befolyással való üzérkedés volt ellene a vád. Szeptemberben illegális kampányfinanszírozás miatt állt a vádlottak padján. Bűnösnek találták. Így Nicolas Sarkozy lett az első francia elnök, akit letöltendő börtönbüntetésre ítélték. Pedig Sarkozy jogász. Ismeri a törvényeket, a francia, s a nemzetközi jogot is. Köztársasági elnöki beiktatása előtt két különböző francia kormányban belügyminiszteri posztot töltött be. A számokkal sem állhat hadilábon, mert pénzügyminiszter is volt. Tény továbbá, hogy 23. francia elnökként sikeresen vezette hazáját, mely globális nagyhatalom. A világ hetedik legnagyobb gazdasága. Az őt atom nagyhatalom között a harmadik helyen áll. Sarkozy 2007 és 2012 között méltó módon irányította a Francia Köztársaságot, mely az Európai Unió egyik alapító és vezető állama. Franciaország a hadseregének létszámát tekintve a világ tizennegyedik legnagyobb fegyveres ereje. Nicolas Sarkozy – köztársasági elnökként, – a francia fegyveres erők főparancsnoka is volt. Számtalan díj, elismerés, kitüntetés birtokosa. A Francia Köztársaság Becsületrendjének nagykeresztjét is megkapta. S mégis, amióta a 2012-es újraválasztását elbukta, s François Hollande került a posztjára meg az Elysée-palotába, – a hatvanhat esztendő ex-french president életét pokollá tették. Nyomozások, vizsgálatok, eljárások, perek sora zúdult rá az őrizetbe vételét, letartóztatását követően. Moammer Kadhafit 2011. október 25-én meggyilkolták. Lőtt seb, és lincselés egyértelmű nyomaival temették el. Sarkozy 2018-as letartóztatásakor a halott diktátor már nem tanúskodhatott. Nem cáfolhatta a Sarkozyre rótt képtelen vádakat. Ám, ha jobban belegondolunk, már az is kész csoda, hogy nem vádolták meg őt még Kadhafi meggyilkolásával is. Olyan elemi erejű, szervezett ösztűz zúdul Nicolas Sarkozyre, ami alighanem példátlan. Valakiknek nagyon útban van. Ez egyértelműen látszik. Már amiatt is támadták, megszólták, hogy a betegsége okán „idő előtt, korán” kapott Covid-elleni vakcinát. – Örület! Lássuk be, elképesztő, amit az apai ágon magyar eredetű francia politikussal művelnek – a saját hazájában, az övéi. Egyébként a híresztelésekkel ellentétben Nicolas Sarkozy nem magyar, nem is fél-magyar, hanem francia. Neki nem a Kölcsey-vers, hanem a La Marseillaise a himnusza. Sarkozy nem Budapesten, hanem Párizsban született. Ott, ahol a nemesi származású apja, Paul Sarkozy, aki „szolnoki fiúként” hagyta el Magyarországot, amikor disszidált, – jelenleg is él.

Az embernek az a benyomása, hogy a franciák újabban saját magukat üldözik, alázzák. Saját kezüleg lövik lábon magukat, s a gondosan felépített, tökéletesnek, támadhatatlannak vélel-

mezett igazságszolgáltatásukat. Pápábbak a pápánál, s ott is bajt, bűnt szimatolnak, ahol ilyesmi véletlenül sincsen. Meghurcolják a saját igazságügyi miniszterüket, besározzák a tekintélyes bírókat, és földbe döngölik Nicolas Sarkozyt. Tíz éve egyfolytában a becsületébe gázolnak. Szemmel láthatóan ő az ügyeletes francia bűnbak, a kirakat-cirkusz, a Shakespeare-i sok hűhó semmiért céltáblája. Megvádolják, feszültség alatt tartják, bűnöst próbálnak belőle kreálni, elítélik, nyomkövetős lábbilincsek viselésére kötelezik, holott nem bűnös, nem követett el semmit. Csupán irigylik a tehetségét, a karizmáját, a talpraesettségét, a politikusi meg a szónoki képességeit, a határtalan munkabírását, a sármos, remek külső adottságait. Ezért szálltak rá, ezért szőnyegbombázzák a hivatali idejének a letelte óta egyfolytában, hogy kiiktassák, kizárják őt a francia, s a nemzetközi politikai életből. – Szégyen és gyalázat!

Nicolas Paul Stephane Sarkozy de Nagy Bosca nemesi származású. 1955. január 28-án született Párizsban. Apja, Nagybozsai Sárközy Pál – festőművész. Anyja: Andrée Mallah. Az ex-elnök édesapja – fiához hasonlóan – francia állampolgár. Izgalmas festményei nem a magyar, hanem a francia kortárs képzőművészet ékkövei. Szóval, Nicolas Sarkozy tényleg nem magyar. Legfeljebb van benne valami... – Micsoda különbség! Amúgy a 2007-es választási kampányban a magyar gyökerei miatt is gyomrozták.

A Párizsi Egyetem jogi karán végzett. Jogászként is dolgozott. 1983–1995 között polgármester, majd 1997-től nemzetgyűlési képviselő volt, de kampány-igazgatóként is jeleskedett Giscard és Juppé idején. 1993-1994 között költségvetési miniszter, utána a távközlési tárcát osztották rá és kormány szóvivőnek nevezték ki. Elnökké választása előtt az Európai Parlament tagja volt. Átesett több házasságon meg váláson, szereti a gyerekeit, és imád teniszezni meg bringázni. – Ezt irigylik tőle? Vagy a nemesi származását?

Sarkozy nagy formátumú, kimagaslóan tehetséges politikus, ritka remek kommunikációs és szónoki képességekkel, s vonzó külsővel megáldva. Becsületes. Sohasem élt vissza a hatalmával. Semmiféle bírónak nem intézett el semmit sem. Hiába fojtogatták, hiába hallgatgatták le alattomos módon a telefonbeszélgetéseit. Sarkozy személyiségi jogait, emberi szabadságát alaposan megsértették, de a durva vádiratokban idézett szavai is mind az ártatlanságát bizonyítják. S hogy mennyit költött a második kampányára? – Sarkozy neves politikus. Nem könyvelő, nem statisztikus. Az ilyesmi nyilvántartása nem az ő feladata. A kampánya csapatmunka volt, – az ő politikai győzelméért. Sarkozy nyilván nem a pénzt számolgatta, naplózta, nem a számlákkal, hanem a saját feladatával foglalkozott, vagyis az újraválasztására koncentrált. Az ártatlanság vélelmének abszolút megsértésével ráfogták, hogy tudott a költségvetési limit túllépéséről, amit aztán a munkatársai a könyveléskor megpróbáltak eltüntetni. Sarkozy nem adminisztrátor. Valami baj lehet odaát a jelenleg is hatályos, 1958. október 4-től életbe lépett francia alkotmánnyal, ha Sarkozyval ennyi gengszterséget büntetlenül el lehetett követni. Hogy tehettek vele ilyet a szabadság, az egyenlőség, a testvériség 67 milliós népességű hazájában? A meghurcolt ex-elnöknek nem jár a törvény előtti egyenlőség? Sarkozy helyett épp a saját honfitársai követtek el visszaélést – az ex-elnök kárára. Ráindították a leszámoló gépezetet, s épp a vádlói éltek vissza a hatalmukkal, s a demokrácia bűvös fogalmával. Micsoda dolog ez? Tessék mondani, a bibliai bűnbeesés Ádám–Éva sztoriját almástul, kígyóstul nem akarják szintén az ügyeletes francia bűnbakra, Nicolas Sarkozyre ráfogni? Vagy netán a kínai eredetű Covid-járványt? Állítólag Sarkozy bűnös. Mindenről ő tehet.

Szégyen és gyalázat, amit a francia „igazságszolgáltatás” Nicolas Sarkozyval tett. Nyomkövetős lábbilincs viselésére azokat kellene kötelezni, akik igazságtalanul így bántak vele. De hiába minden! Akkor is ő volt a Francia Köztársaság 23. elnöke, s ezt elvenni tőle már nem lehet! Akkor is beírta a nevét a francia, s a világtörténelembe. Jött, látott, és győzött, – amíg le nem vadászták. Hát ez volna-e a híres francia demokrácia? Miféle aljas módszer dívik

Párizsban? Miféle puccsisták szervezkedtek, szövetkeztek, hogy az ötödik köztársaság hivatalban lévő elnökének a telefonbeszélgetéseit lehallgassák, s utóbb az elhangzottakat kiforgassák? Legális, jogszerű engedéllyel megtörténhet-e ott ilyesmi? Top secret-kategóriás államügyeket érintő információkhoz is szabad volt hozzájutniuk a lehallgatóknak? – Kinek nem tetszett a saját elnöke? Ki folytatott Sarkozyvel szemben embervadászatot? Franciaországban a köztársasági elnöknek tényleg annyi személyiségi joga sincsen, mint egy sarki fűszeresnek? Az elnök személye közpréda? Becsapdázható, bepoloskázható, megalázható, gyalázható, lenézhető és lekezelhető? Tényleg? – Örület...

Júlia egyszerű középiskolai tanárnő volt. Nem jogász. De adatott neki egészséges igazságérzet, s hozzá elfogulatlanság. Tudta és érezte, hogy a távoli Franciaországban Sarkozyügyekben valami nagyon nincsen rendben. – Bundás bunda! – konstataulta magában, és nyomban el is döntötte, hogy igenis hosszan fog mesélni a diákjainak erről a végzetes tévedésről. Sarkozy önmaga tehetségének, páratlan mozgósító erejének, politikai sikereinek lett az áldozata. Leradírozták a palettáról, erkölcsileg, anyagilag és politikai értelemben is tönkretették. Szisztematikusan, szervezeten buktatták, kikezdték, kivéztették őt, nehogy az újraválasztásával Franciaország európai hegemoniáját soha nem látott magaslatokba emelhesse. Ezért kellett őt a mélybe, a szakadékba taszítani, rákényszeríteni a visszavonulást, s elvenni tőle a visszatérés erkölcsi esélyét. Támadói elérték azt is, hogy több, mint tíz éven át vezekeljen – valós ok nélkül – az öt esztendő hivatali idejéért. Quo vadis, Franciaország? Odaát is megfordult minden, mint Magyarországon? Hát már ott is a vétlen áldozatokat büntetik, s a valódi bűnözőket futni hagyják? El a kezekkel Sarkozytól! És el a kezekkel Sebastian Kurtzról! Az osztrák kancellár 2021. október 9-én az ellene indított korrupciós vizsgálatok miatt lemondott. Úgy látszik, manapság ez lett a világdívat. Emmanuel Macron idején Richard Ferrand francia minisztert is lemondatták. Orosz rulettet játszanak mind több országban. Meghurcolósdit, ráfogósdit. A cseh miniszterelnök, a dél-koreai államfő meg a többiek – mind így jártak. Mocskos játék ez a vádaskodósdit, emberek! S a rossz példa ragadós. A sok lúd disznót győz elv alapján a törpék lázadásának vagyunk a tanúi. A született tehetségekkel, a nagyokkal, a vérbeli politikusokkal szembeni kigolyózgatásnak, süllyesztőbe lökdösésnek a ragályos kórja terjed. Lám, az irigység mégsem csak és kizárólag magyar népbetegség! – zsörtölődött Júlia. Az nyugtatta őt meg, hogy hiába volt minden. Hiába sározzák, Sarkozy akkor is igaz hazafi, becsületes, és úriember maradt, aki nem politikusként, hanem csupán férfiként tévedett, s okozta ő maga is a második választási kampányában a saját vesztét. Ha nem aktmodellt választott volna harmadik feleségnek épp a hivatali éveiben, biztos, hogy másodszor is elnök lett volna. A szerencsétlen azt hitte: ha napi húsz órában minden erejével a francia hazájáért, s annak világpolitikai szerep-erősítéséért dolgozik, akkor senkinek semmi köze nincs a magánéletéhez. – Tévedett. A first ladyvé emelt, de a határokon belül és kívül egyaránt permanensen támadott házastársa miatt a második „magasugráskor” neki már szemernyi esélye sem volt. Vesztett. Bűnözőt, börtöntölteléket azonban gyalázatos aljasság kreálni belőle. Ez sem Franciaországnak, sem Európának nem volt valós érdeke. A sportban öngólnak hívják az effajta tévedéseket.

Júlia emlékezett „Sarko” régi nyilatkozatára, amelyben arról mesélt, hogy kisiskoláskori álma volt francia köztársasági elnökké lenni. S hogy a sok gyermekkori megaláztatás tette őt azzá, ami köztársasági elnökké válásakor lett. – Üzenet a távolból! Fel a fejfel, kedves Nicolas Sarkozy! Nem szabad feladni! Csak azért is tessék folytatni! Franciaországnak igenis szüksége van egy ilyen bátor politikusra, aki mert népszerűtlen intézkedéseket is hozni – hazája hosszabb távú érdekei védelmében. Sarkozy „szőnyegbombázásával” nem ő, hanem Franciaország, s a világ veszítette a legnagyobbat. Hajrá, Nicolas Sarkozy! S hogy az önmagukat túsul ejtő franciák realitásérzékét a talajszinthez közelítsük annak megítéléséhez: ki a bűnös, és ki az áldozat, alighanem hasznos volna egy kiadós razziát tartani a gall hazában.

Hadd lássa a világ: miközben otthoni börtön foglya egy talpig becsületes ex-elnök úriember, vajon hány toplistás körözött terrorista, nyilvántartott köztörvényes bűnöző, és radikalizálódó iszlamista kóborol Párizsban, s szerte Franciaországban? – Igen, ezt a gyerekeknek mind-mind meg kell érteniük! Ahogyan a friss amerikai szindrómát is, mert annak is eljött az ideje. Szóval... Trump kontra Biden. Micsoda meccs volt! Kár, hogy valaki lesen volt, de a gólt mégis megítélték. – Hiába, örült a világ! Ebben a háborúban Mr. Donald Trump vesztett, pedig igazából ő volt a győztes.

III. FEJEZET

AMERIKAI ANZIKSZ

Amíg csak a tévéből tájékozódott, addig Júlia meglehetősen mérges volt az amerikai választási csalás miatt. Úton, útfélen Mr. Trump igazát hirdette, mert meg kell hagyni, amilyen jól tanított, olyan aktívan, hevesen és szenvedélyesen politizált is. Értette a dörgést, olvasott a hírek, s a sorok között is. Helyesen értelmezte a bolygóközi, s azon kívüli régi meg új konfliktusokat, egymásnak feszüléseket, s az egyezségek, paktumok felrúgását, meg az erőviszonyok stabilizálását és erőszakos felrúgását, átrendezését. A saját bőrén is megtapasztalta, hogy mekkora kihívás a Covid-járvány a migrációs válsággal egyidejűleg. Folyamatosan raktározta magában a kontinensek, s az egyes országok, érdekszövetségek egymást kószolását, sárdobálását, az oda-vissza kiutasításokat, s közben a nevető harmadikok, főként Kína előre nyomulását. Érezte a vezető politikusok elszántságát, gyakori arroganciáját, egymásnak való odamondogatási kényszerüket, s a fegyverkezési hajszát – égen, földön, vízen, levegőben, – sőt, már a galaxisban is. Figyelte a híreket a nukleáris fegyverek tiltott előállítási kísérleteiről, a plutónium-készletek felhalmozását, s a tilos mértékű urándúsítást, a páros és páratlan, meg a csoportos politikai csorda-harcokat a földrész- és ország-elsőbbségi versengéseket, a leckéztetéseket, a GDP-küzdelmeket, a médián keresztüli üzengetéseket, a finom, s a durva pengéváltásokat, nyilvános asszókat és leszámolásokat, s a világgá kürtölt fenyegetéseket. Tisztában volt azzal is, hogy kicsiben, nagyban mindenki annak a bizonyos egyetlen történak a lehetséges legnagyobb szeletéért marakodik úgy, mint a kutyák a koncon. És akkor egyszer csak berobbant a világba a Mr. Trump – Mr. Biden háború. A világsajtó az amerikai választásoktól volt hangos. Mindenki Donald Trumpot sajnálta, mert a politikai elemzők sorra elmondták: beiktatása óta egyfolytában, és egységesen gáncsolta, kritizálta, aláztta, buktatta őt a sajtó. Ráadásul még az övéivel is hadakoznia kellett, például a mexikói határvédő kerítésért is. Döbbenetes, hogy az USA elnökeként, vagyis a világ uraként, mennyi akadályt görgettek elé. Mindent ellene fordítottak és mindent elkövettek azért, hogy Sarkozyhez hasonlóan ő is elbukja az újráválasztását. Mr. Trump számszerűen, konkrét tényekkel igazolta a választási csalást. Megnevezte: hol és hány szavazatot hagytak figyelmen kívül. De hiába, mégis vesztett, és pereskedett. S aztán jött a Capitolium ostroma. Ez végleg elsöpörte őt, s talán vele együtt az igazságot meg a demokrácia tisztaságát is. Az új elnök Mr. Joe Biden lett.

Alighanem őt is megosztó személyiségnek látta első perctől fogva a világ, beleértve az Amerikai Egyesült Államokat is. Harag, dac, kétkedés, lenézés, megvetés, rácsodálkozás, górcső alá vétel, kritizálás, bírálgatás, mentális állapotának megalázó firtatása, s a közvetlen közeléből kiszivárogtatott leleplező képsorok övezik Mr. President Biden mindennapjait. Rajta nevet, őt gúnyolja a fél világ, amióta napvilágra kerültek azok a bizonyos fránya felvételek, amelyeken munkavégzés közben elaludt. Ezek a képsorok épp úgy bejárták a világ összes média-birodalmát, hírcsatornáját, mint azok, amelyeken eltévedt a Fehér Házban. Állítólag nem találta a parkból befelé vezető utat. Pár nap múlva még kegyetlenebb felvételekkel bombázták az embereket. Ezeken a világ vezető hatalmának, az Amerikai Egyesült Államoknak a beiktatott, hivatalban lévő elnöke, Joe Biden, többször is elbotlik, megbotlik, majd elesik a lépcsőkön, felfelé menet az Airforce One fedélzetére. S a világ összerendezte. Mindenkinek elállt a lélegzete. Senki sem akart, s mert hinni a saját szemeinek. – Lehetséges ez? S valójában mi az üzenete ezeknek a képsoroknak? Az, hogy az USA-t nem egy erős, sebezhetetlen, kikezdhethetlen, szellemi és pszichés képességeit tökéletesen birtokló, tekintélyt parancsoló, széles látókörű, nagy műveltségű, a világhatalmi státuszhoz, gazdasági, harcászati, politikai potenciálhoz méltó, messze átlagon felüli intelligenciával megáldott, kimagasló vezetői képességekkel rendelkező erős kezű szellem-óriás vezeti, hanem – a poszt

betöltésére alkalmatlan szerény kaliberű, szánszalmasan bukácsoló, kirakatba pakolt, lejárt szavatossági idejű szenilis vénember? Csakhogy a 267 900 000 lakosú Amerikai Egyesült Államok választópolgárainak nagyobbik része – állítólag, – mégis órá szavazott. Lehet, hogy mindössze „csak” tíz, húsz, netán százezer szavazattal volt baj. Utólag erről is egymásnak ellentmondó nyilatkozatok láttak napvilágot. Némelyek kitartottak a választási csalás vádja mellett. Mások épp ennek fordítottját hangsúlyozták. Szerintük mindent újraszámoltak, ellenőriztek, a korábban figyelmen kívül hagyott szavazatokat is értékelték, s az USA történetének eddigi legszabályosabb választásának minősítették a Trump-tábor által támadottat, súlyosan vitatottat.

Hogy mi történt valójában, az látszólag amerikai belügy, s az igazságot csakis ők tudják. Ugyanakkor tény: sem a világ, sem az Amerikai Egyesült Államok számára nem mindegy, hogy milyen személyiségjegyekkel, célokkal és eszközökkel, ki vezeti az USA-t.

Ami a Capitolium ostromát illeti, a 2021. január 6-i, világot bejárt képsorok önmagukért beszéltek. Nyugodt, korrekt hatalom átadás-átvétel ezúttal biztosan nem történt. S hogy mindezért legkevésbé Donald Trump okolható, az nyilvánvaló. Súlyos sérelmek érték az ex-elnököt. Érthető és természetes, hogy a választási eredmények kihirdetése után is harcolt az igazáért. Mindenki ezt tette volna az ő helyében. Nem volt igazuk azoknak, akik szerint a perek indításával Mr. Trump lejáratta az USA-t, és annak választási rendjét. Jogosak voltak az ex-president jogorvoslati kérelmei. Állítólag mégis mindet elutasították. Több, mint furcsa történés ez is. Hasonlóképp a beiktatása után Mr. Biden erő belső áruláshoz. Hiszen a posztjára viharosan landoló új elnököt a saját közvetlen környezete, épp az övéi alázták meg a lejárato képsorok elkészítésével, és nyilvánosságra hozásával. – Mi ez a „Kállay-kettős”, ez az utólagos mini-puccs? – tűnődött Júlia. Mr. Trump embereit mind eltávolították a Fehér Házból. Biden elnök közelébe egyikük sem férközhetett. Drónok sem. A Fehér Ház kertjében, s az Airforce One lépcsőin történeteket csakis az új elnök új emberei fotózhatták, filmezhatték. Nem szemfüles paparazzik, agresszív, balhé-kereső CNN, NBC, vagy egyéb amerikai operatőrök settenkedtek az elnök körül titokban. Vagyis, az övéi voltak. – Ugye? De miért? Kinek állt ez érdekében? Az effajta képsorokat csakis ártó szándékú ellenlábások juttatják el a hírszatornákhoz. – Árulók szivárogtak be Mr. Joe Biden friss csapatába? Lehetséges ez?

Múltak a napok, s a hazai sajtóban az is nyilvánosságra került, hogy a választási csihi-puhi, csiki-csuki következtében – Oroszországgal az élen, – mely állam-és kormányfők rendezkedtek be kivárára a Biden elnöknek címezendő gratulációk ügyében. Hiszen a köszöntő közlemény egyúttal a győztesnek kikiáltott személy elnökként való hivatalos állami elismerését is jelenti. Nagyot szólt a Trump-Biden hatalomváltás. Akkorát, hogy sokan csak a beiktatási ceremóniát követően, igaz, még aznap küldték csak el Washingtonba a jókívánságaikat. De már korábban hírét vette a világ annak is, hogy Mr. Biden mint megválasztott, de még be nem iktatott leendő elnök, állítólag bosszúból nem kapta kézhez a hírszerzési napi jelentéseket, azaz rendesen keresztbe tettek neki. – Hát ez volna az amerikai csoda? Tényleg ilyen az irigyelt igazi demokrácia paradicsoma?

A Capitolium ostromából még fel sem ocsúdott a bolygó, amikor az internetes hírportálokon máris robbant a következő bomba, mely szerint „lehet, hogy Antony Blinken személyében magyar külügyminisztere lesz az USA-nak.” Aztán szépen, lassan fény derült e számárság csekély valóságtartalmára is, noha nyilvánvaló: az Antony Blinken név eleve nem cseng magyarosan.

Júlia alapos ember volt. Mint egy oknyomozó riporter, úgy derítette ki a hírek, s az álhírek valós háttérét. Az interneten nyomban elolvasta, hogy mit is kell tudni Antony John Blinkenről. Rögtön világossá vált, hogy az Amerikai Egyesült Államok 71. külügyminisztere, aki 2021. január 26-án lépett hivatalba, New Yorkban született, 1962-ben. Apja, Donald

Blinken, Budapesten volt amerikai nagykövet. Édesanyja Judith Frehm. Állítólag neki vannak magyar felmenői, noha az ő neve sem tűnik magyarosnak. Kiderült az is, hogy Tony Blinken a New York-i Dalton Iskolába járt 1971-ig, majd Párizsba költözött, ahol az École Jeannine Manuel tanulója volt. Szülei elváltak, Antony Blinken pedig az édesanyjával Párizsban maradt. Később a Harvard Egyetemen tanult. Jogi doktori diplomáját a Columbia Law School-ban szerezte meg 1988-ban. Szóval, Antony Blinken valóban nem magyar. Ami pedig a karrierjét illeti: két évtized alatt két közigazgatásban töltött be vezető külpolitikai posztokat. 1994 és 2001 között az Egyesült Államok Nemzetbiztonsági Tanácsának munkatársa volt a Fehér Házban. 1994 és 1998 között az elnök különleges asszisztense és a stratégiai tervezésért felelős igazgatója, valamint a beszédírásért felelős igazgatója volt. 2015 és 2017 között az Egyesült Államok külügyminiszter-helyetteseként dolgozott. Vagyis, bár az európaiak többségének a figyelmét elkerülte, Mr. Blinken nem a semmiből jött. Komoly posztokat töltött be a Clinton- és Bush-, majd az Obama-adminisztráció idején is. Szemmel láthatóan nem a magyar nyelvtudása firtatandó, ellenben nyilvánvaló, hogy az anyanyelvén kívül franciául is jól beszél, s hozzá átkozottul jóképű, megnyerő, vonzó személyiség. – Tökéletes! Ilyennek kell lennie, és így kell kinéznie – az Amerikai Egyesült Államok elnökének! – konstataulta Júlia, s jó érzéssel máris belelátta a beiktatott külügyminiszterbe a leendő, a majdani elnököt. Átvillant az agyán ama képtelenség is, hogy: miért nem cserélnek helyet? Ha Mr. Biden támadják, elárulják meg leleplezik, amikor elalszik, akkor miért is ne léphetne a helyére máris a kiváló Mr. Blinken? Vagy a kedves Kamala Harris! Habár, furcsa volna az Amerikai Egyesült Államok élén – egy nő. Ez igaz. S hogy ezt a gondolatot épp ő fogalmazta meg magában, azon utólag csöppet elcsodálkozott. A meglátásában azonban továbbra is biztos volt. S hogy majdan eljön a nap, amelyen – úgymond – „nő létere” ő is vezető pozícióba kerül, azt ekkor még nem sejtette.

Miközben reggeledett, és megint két főre terített, majd készítette a teát a pirítóssal, s a tízórait a lányának, gondolatban továbbra is az előadása járt a fejében. Azon tűnődött: hogyan mondja el a gyerekeknek, hogy minél többet látta és hallotta Antony Blinkent, annál kevésbé bosszankodott az amerikai választások miatt. A filmszínész külsejű, sármos, karakteres, visszafogott, de mégis tekintélyt parancsoló „tisztos, összes halántékú” amerikai fődiplomata a maga szerény, de mégis határozott fellépésével, erős pozitív kisugárzásával lenyűgözte őt. Mindegy volt, hogy szájmaszkban vagy anélkül hallotta a beszédeit. Mr. Blinken az afganisztáni kudarc ellenére is rendkívül szimpatikus volt számára. Júlia szemében Antony Blinken volt Amerika, a Jolly Joker, a 001-es, az Ász, az új világmegváltó James Bond. Biztosra vette, hogy a világon legkevesebb minden harmadik nő húsztól felfelé Evan Ryant irigyelte, akit álmai férfiája 2002-ben egy vegyes szertartás keretében vett feleségül a washingtoni Szentháromság templomban, egy rabbi és egy pap közreműködésével. Csoda-e, hogy ezek után már nem hóbörgött, nem zsörtölődött az amerikai hírek hallatára? Sőt, Mr. Blinkent várta, s csak olyankor duzzogott, amikor az amerikai külügyminisztert a szóvivője helyettesítette. S mivel a kedvence, az amerikai politikus-ikon otthagya a magánszektor, hogy a Biden-kampány vezető külpolitikai tanácsadója legyen, többé nem haragudott Joe Biden elnökre sem. – Blinken-szindróma! – összegezte magában a történeteket, s nyomban elolvasta az interneten Joe Biden életrajzát is. Meg akart szabadulni az előítéleteitől, mert kívülálló létere erősen Trump-párti volt, s egyúttal Biden-ellenes. Kétségeit tovább szították a 46. USA-elnökről bemutatott megalázó képsorok, amelyeket – a glasgow-i esetet kivéve, – mind belső árulásként könyvelt el. De amikor megtudta, hogy Mr. Joe Biden Obama alatt az USA alelnöke volt, csak benne ez nem tudatosult, már másként nézett a 78 esztendőös presidentre. Úgyhogy elkönyvelte magában: ha USA, akkor az 1,8 méter magas Mr. Biden, meg a pokolian jóképű Mr. Blinken következik. S hogy végképp megtörje a belső ellenállását, elolvasta az elnök részletes életrajzát is. Szimpatikusnak találta, hogy hatszori újráválasztással Delaware állam szenátora volt három évtizeden keresztül. Az 1994-es büntetőjogi törvény miatt, amelyet

Biden-törvénynek is neveznek, kifejezetten becsülte a Demokrata Párt színeiben indult, s befutott politikust. Pozitívként értékelte azt is, hogy Kamala Harris személyében először lett női alelnöke az Amerikai Egyesült Államoknak.

Azt írták: Mr. Biden a középiskolában nem volt jó tanuló. De Júliát ez nem zavarta igazán. Valahogy mégis bejutott az egyetemre, nem is egyre, s tanult történelmet, politika-tudományt, anglisztikát, majd a Syracuse-i Egyetem jogi karán szerzett diplomát. S amikor kiderült, hogy 1972-ben Joe Biden felesége és egyéves kislánya közlekedési balesetben meghalt, s az életben maradt két fia kedvéért vissza akart vonulni a politikai élettől, Júlia tisztelettel nézett, sőt felnézett rá. Amikor azt olvasta, hogy az egyik fia, Beau Biden, aki hadbíróként szolgált az iraki háborúban, majd Delaware fő-államügyésze lett, 2015-ben azonban agydaganat következtében meghalt, Júlia szégyellte már, hogy korábban kacagott az itt-ott elbóbiskoló elnökön. Jól esett megtudnia, hogy a másik fia, Hunter Biden, ügyvéd és lobbista, és őt legalább nem érte semmiféle tragédia. Azon pedig már mosolygott, hogy miközben Mr. Blinkenről terjesztettek magyar vonatkozású álhíreket, alkalmat erre inkább Mr. Biden adhatott volna. Tény ugyanis, hogy Tom Lantos javaslatára Joe Biden 1977-ben Magyarországon járt. A második feleségével a Balatonon töltötték a nászútjukat, majd Lantosékkal együtt Budapestre is ellátogattak. – Szóval, van itt magyar vonatkozás, de nem ott, s nem úgy, ahogyan azt idehaza álhírként terjesztették.

Ezek után Júlia más szemmel látta a 2020-as amerikai elnökválasztást. Most már mind a két harcost, Mr. Trumpot és Mr. Bident is sajnálta. Már nem örült annak, hogy Donald Trump nem ismerte el ellenfele győzelmét, s hogy a választási csalásra hivatkozva sokáig nem volt hajlandó átadni a posztját, s helyette perelt. Szimpatikus volt számára az is, hogy Mr. Biden az USA második katolikus vallású vezetője. Úgyhogy többé nem tapsolt, ha azt hallotta: 1869 óta ez volt az első alkalom, amikor az előző elnök távol maradt az utódja beiktatásától.

Júlia rájött arra is, hogy a látszat olykor durván csal. Csupa bölcs és gyors döntést hozott ugyanis az Amerikai Egyesült államok 46. elnöke. Beiktatása után nyomban visszaléptette országát a párizsi éghajlatvédelmi egyezménybe. Moratóriumot hirdetett a kilakoltatásokra, s a diákhitel-visszafizetésére a koronavírus járvány idejére. Egyes muszlim országokra vonatkozóan a beutazási tilalmat eltörölte. Kötelezővé tette a szövetségi intézményekben a szájmászk viselését, s az USA újra csatlakozott az Egészségügyi Világszervezethez. Az első hónapjában több elnöki végzést írt alá, mint Franklin D. Roosevelttől bárki. 2021. március 6-án 1,9 milliárd dolláros koronavírus-mentőcsomagról rendelkezett, s húsz év után véget vetett az Egyesült Államok afganisztáni jelenlétének. – Júlia elszégyellte magát. Hogyan lehetett ennyire szubjektív! Ő, éppen ő, aki tanárként is gondosan ügyel arra, hogy minden teljesítményt objektíven, tárgyilagosan ítéljen meg.

Ugyanakkor tény, hogy Afganisztán az USA óriási kudarca. Nem igaz, hogy „ezt nem lehetett volna jobban csinálni”. Mr. Biden ebben tévedett. Nem abban, hogy húsz év után véget vetett az Amerikai Egyesült Államok afganisztáni jelenlétének. Ez helyes döntés volt. Igaz, Mr. Trump határozott így. A kivonulást még ő kezdte előkészíteni. Utódjaként Mr. Biden azonban eltért a korábbi tervektől, s állítólag felülírta a tanácsadóit is, akik kétezer-ötszáz fős amerikai haderőt továbbra is ott akartak hagyni. Az új elnök azonban kötötte az ebet a karóhoz, és teljes csapatkivonást rendelt el. A tálibok örültek. Az afgán lakosság rettegett. Tömeges kivégzések, politikai megtorlások követték az utolsó amerikai csapatszállító repülőgép levegőbe emelkedését. Vele együtt elszállt, szertefoszlott sok ezer afgán és külföldi ott tartózkodó végső reménye is – a túlélésre. A hír, amely szerint az amerikaiak „véletlenül” átadták a táliboknak azt a terjedelmes listát, mely az általuk még kimenekítendő névsorát tartalmazta, ugyancsak sokkolt, felháborodást keltett. Mindenki tudta, hogy azonnal kivégzik őket, ha nem sikerült az utolsó amerikai vagy brit repülőgépre feljutniuk. Sokan éjjel-nappal a repülőter

előtt tülekedtek, s hiába próbálták áttörni a kordonokat, hogy a fegyveres amerikai katonák felé mutathassák az irataikat, – eltiporták, akadályozták őket. Képtelenek voltak bejutni a repülőtérre, miközben több amerikai és brit gép csaknem üresen hagyta el Afganisztánt. Több, mint rossz volt a szervezés. A repülőtér falain kívül rekedtek ezrével azok, akikért a kifutópályán ott váraкоztak a repülőgépek. S ez tragikus. Gyakorlatilag minden nyugati ország és az USA is beismerte, hogy képtelen volt terv szerint, s kivétel nélkül evakuálni a saját állampolgárait, s azokat a helybeli afgánokat, akik éveken át a munkájukat segítették. Ez komoly kudarc, nagy szűgyen. Nem csoda, hogy Mr. Trump is azonnal bírálta az utódját, s indítványozta azonnali lemondatását.

Hogy az amerikai kivonulás szervezetlenségének, kapkodásának végűl hány halálos áldozata lett, azt jelenleg nem tudja senki sem. Talán ötven vagy száz év múlva erre is fény derűlhet. Akkor már biztosan készülnek majd tárgyilagос összegzések arról is: a vietnámi háború mennyivel volt szűgyenletesebb, tragikusabb bukás az Amerikai Egyesűlt Államok számára, mint Afganisztán.

A méretes blamázs után Mr. Biden nem mondott le, noha határok nélkül kint és bent, ország- és világszerte mindenki őt szidta, bírálta, kritizálta. A történtek súlyát nem, de az elnöki alkalmassága megkérdőjelezésének alaposságát gyorsan feledtette Joe Biden, amint megkezdte az első elnöki útját. 2021. júniusában nyolc nap alatt meglátogatta Belgiumot, Svájcot, az Egyesűlt Királyságot, részt vett a G7, a NATO, s az EU csűcsokon, majd találkozott Vlagyimir Putyin orosz elnökkel. – Le a kalappal! S e hosszú programja közben sehol nem aludt el! Vagy legalábbis ekkor még nem buktatták őt le. Hogy Mr. Biden valójában mit keresett Belgiumban, azt még ki lehet találni. Brűsselbe utazott, az Európai Unió forrongó fellegvárába. De vajon mi dolga volt Svájcbán? Ez nem derűlt ki. Talán svájci bankszámlát nyitott személyesen? Vagy csak tetszik neki az Alpok. Az ősi hagyományok szerint azonban minden amerikai elnöknek először az Egyesűlt Királyságba illik ellátogatnia, a két ország sajátos viszonyára való tekintettel. Igaz, a kiszivárgott hírek szerint ezt a diplomáciai etikettet már korábban is megsértette a Biden-adminisztráció. Képesek voltak alfabetikus sorrendben bejelentkezni a Fehér Ház birtokba vétele után, – holott már akkor is legelőször a brit miniszterelnököt, Mr. Boris Johnsont kellett volna telefonon felhívniuk! Micsoda sértés ez az egykor volt „anyaország” számára! Ejnye, Mr. Biden, Mr. Blinken! Elvitte a cica a diplomáciai etikett kézikönyvét? Vagy Mr. Trump után a nagytakarítás annak sem kegyelmezett?

IV. FEJEZET BARBÁR VILÁG

Júlia ránézett az órára. Tíz perc múlva ébresztenie kell az apa nélkül maradt lányát, az angol-matematika szakos, tizenkét éves Mónikát. A gyerek jó tanuló, okos, szorgos, fegyelmezett. Szándékosan másik iskolába jár, nehogy az eredményeit a tanár anyjára fogják. Kívül tiszta apja volt. Barna haj, barna szem. A testalkatában meg az arcvonásaiban sem örökölt tőle semmit. De belül tiszta anyja volt! Félszavakból is értették egymást, s mint a testvérek, mindent megbeszéltek. Júlia tudta, hogy ma két nagydolgozat lesz. Angolból, rögtön az első órán, aztán matematikából a tanítás végén. Úgy látszik, a kolléganő rendszeresen megvárja, hogy a diákjai fáradtak is, éhesek is legyenek, s mindig ilyenkor teszi ki őket a témazáró osztályzatot érő megmérettetésnek. Ő sem magyarból, sem történelemből egyik osztályban sem tesz ilyet. Na, de nem vagyunk egyformák! – gondolta magában, s a Móni sonkás szendvicskébe gyorsan belepakolt még egy szeletet, s hozzá sajtot, majonézt is csomagolt. – Nehéz napja lesz! De ami a lényeg, az apja miatt talán már tényleg nem bánkodik. Nem sír. Nem szidja. Mintha nem is létezne, úgy kezeli az ügyet. Negyedik hónapja, hogy nem látta, nem is hallott róla, és mégis erős! Tudomásul vette a helyzetet. Másokat az apa visz kocsival, többükért érte is megy. Az övé viszont még az autót is elvitte. Felszívódott. Három hete, amikor a Móni születésnapja volt, azért az kemény hétvége volt. Nem jött, nem írt, nem telefonált akkor sem. S az apai nagyszülők sem vették a fáradságot. Persze, így már egészen világos a helyzet. Minden szálát elvágottnak tekintenek. Tehát magukra maradtak. És talpon is maradtak, noha ez kemény, gonosz mélyütés volt. A sorstól is, nemcsak attól a gazembertől. És Móni nem sírt. Nem kereste az apját. Nem tett egyetlen megjegyzést sem. Nem várt se csodát, se egy szál virágot. S amikor a tortán meggyújtotta a gyertyákat, még mosolygott is. – Micsoda lelki nagyság kell ehhez! Minden más gyerek szipogna. De a Móni nem. Ez a kislány megértett mindent, amikor összepakolt és elköltözött az apja, amíg ő az iskolában volt. András el sem köszönt tőle. Levelet sem írt. Telefonon sem szólt semmit, s a megítélt tartásdíjat sem fizeti.

– Volt apám, nincs apám! – így összegezte a helyzetet. S még könnycsepp is csak ekkor, egyetlen egyszer gördült végig az arcán. Valószínűleg senkinek sem beszél az őt ért traumáról. Az osztálytársaival, de még a padtársával sem, aki egyben a legjobb barátnője. Hallgat, és a tanulásba menekül. Nemhogy romlott, hanem inkább még javult is az összes osztályzata, ami ilyen helyzetben ritkaság. És megkérdezte: miben segíthet? Vásárlás, mosás, takarítás, miegyebek? S amikor három hónap telt el tartásdíj nélkül, s meghallotta, hogy az anyja a nagyanyjával erről beszél, Móni megvárta, amíg Júlia leteszi a telefont. Odament hozzá, átölelte a nyakát, és mosolyogva csak annyit mondott: nagyon kérlek, ne fogadj el tőle pénzt! És sohase kérj. Inkább lemondok mindenről, amiről csak lehet. De az apától nekem soha többé nem kell egy fillér sem. Inkább éheznek, de nem fogadok el tőle semmit. – Micsoda nap volt az! Egy fiú gyerek is megirigyelhetné ennek a kislánynak az elképesztő erejét. És hozza, egyre csak hozza mindenből az ötösöket. Szombat délelőtt bevásárol, délután takarít. Pár napja vasalni is próbált. Morcost mindig ő sétáltatja hétvégeken. S amikor a vele egyidős fekete puli mellé odakuporodott, s a fülébe súgta, hogy a nagy gazdi lelépett, többé ne várd, s közben, mint egy csecsemőt, úgy simogatta az ebet, az a pillanat is beleivódott Júlia szívébe, vérébe, emlékezetébe. Így már neki is erősnek kellett lennie. Tartja is magát. Pedig nem könnyű. Hiányzik a pénz, a tartásdíj, és szokatlan volt az autó nélküli élet is. Busz, villamos, cipekedés. Ám a szükség nagy úr.

– Szia, mami! – szólalt meg a háta mögött Mónika álmos hangon, félig nyitott szemekkel.

– Hello! Hát felébredtél? Gyere, kész a reggeli! – simogatta meg a kis tini kócos buksiját. Csak ült, és nézte a saját húsát, a saját vérét, aki jó étvággal ette a vajás pirítóst meg a rántottát, s utána egy szelet csokoládét is bekapott. Felhőrpintette a narancslére a teát, és már készen is volt. Rohant mosakodni, öltözni, iskolataskát ellenőrizni, a tízóraját elrakni, s a tornaszákjával együtt az egész csomagot a dzsekije fölé a hátára venni. Majd felkapott egy almát, nyomott az anyja homlokára egy cuppanós puszit, futólépésben elköszönt, aztán elviharzott. Júlia hosszan nézte az ablakból a felnőtté felcseperedő lányát, hátán a hatalmas iskolai pakkal, és elfacsarodott a szíve. – Ha András... Akkor most az ő gyereke is autóval, kényelmesen mehetne a strapás iskolába. De így!

Ivott még egy csésze kávé, s hogy elejét vegye mindenféle szentimentális érzésnek, emlékezésnek, szigorúan visszatért a munkájához. Mert gondolatban szépen összeállt már az előadásának az első fele.

– Szóval, az USA! Az új colos elnök, meg a sármos külügyminisztere. Itt tartott a reggeli előtt. S amint eszébe villant az interneten olvasott sok, egymásnak ellentmondó állítás, máris volt min bosszankodnia. Mert micsoda dolog az, hogy Antony Blinken életrajzáról összevissza írnak! Az egyik cikk szerint Donald Blinken, a másik szerint meg az anyja második férje, egy amerikai ügyvéd volt az, aki megjárta Auswitzot meg Dachaut is. Az első írás alapján Mr. Blinken a nagykövet apjával Budapesten élt. A másik szerint meg az anyjával – Párizsban. Végül nagy nehezen egy harmadik Curriculum vitae-ből fejtette meg az igazságot. – Örült világ! Felelőtlenül és ellenőrizetlenül irkálnak mindenkiről mindenfélét. A fele sem igaz, mégis felteszik az internetre! Hogy képzelik ezt? Talán illene egyeztetni a tényeket az érintettel! Azzal, akiről ezt, azt, amazt hasraütésszerűen csak úgy kinyilatkoznak. Valóságos adatnyomozást kell folytatnia ahhoz, hogy a gyerekekkel a valóságot közölje majd, a félreértések, csúsztatások, elírások, olykor a rossz fordítások miatt. Tehát, nem Budapest, hanem Párizs. A kép összeállt. Antony Blinken valójában annyi magyarsággal sem vádolható, mint Nicolas Sarkozy. Mr. Blinken egyik szülője sem magyar. Persze, anno kellett ahhoz némi gonoszság, rosszindulat, ártó szándék, vagy meggondolatlan butaság, hogy a 2007-es elnökválasztáson induló Nicolas Sarkozyról idehaza lépten-nyomon a magyar apai szálát, s ennek ürügyén a magyar gyökereket hangsúlyozzák, azt állítva, hogy a leendő francia elnök: magyar! – Örült világ! Jól aláástak ezzel annak a szerencsétlennek! Vajon ezek a média-majmok belegondoltak-e abba: hogy esne itthon az embereknek, ha mondjuk, a magyar választásokon induló egyik jelölről zúdulnának az „ő nem magyar, hanem francia”-megjegyzések? Ezek után nem csoda, hogy Sarkozy az első magyarországi útján ki sem ejtette a száján azt, hogy az apja egykori szülőföldjén jár. Megnyerte a francia elnökválasztást, iderepült, itt töltött alig pár órát, aztán gyorsan visszament haza, Párizsba. Kurta vizit volt ez, s titkolnia kellett, hogy igazából miért is jött ide. – Az újságíró hiénák meg a paparazzik! Ezek tesznek tönkre mindent! – állapította meg Júlia, s megint előntötte őt a méreg, mert eszébe jutott, hogy a tévé-tudósítások szerint Sarkozy otthon letöltendő lábbilincses börtönbüntetését annak ellenére megkezdik, hogy a french ex-president fellebbez. – Micsoda? – hördült fel akkor. Hát bolondok ezek a franciák? Ott talán nem ismerik a jogerős ítélet fogalmát? Ha Sarkozy fellebbezhet, akkor az ítélet még nem jogerős. Ha nem az, akkor milyen jogon kényszerítik őt a börtönbüntetés letöltésére? S egyáltalán hogy kell elképzelni az „otthon letöltendő börtönbüntetést” – francia módra? Elkülönítik az elítéltet a családjától, vagy végignézetik a hozzátartozókkal, ahogyan lábbilincsekkel szerencsétlenkedik, bukácsol? Házon belül szabadon cselekedhet? Például telefonálhat, tévézhet-e korlátlanul, s fogadhat-e vendégeket, vagy csak az ügyvédje látogathatja? Otthoni vagy börtön-kosztos van-e? S hogy lehet nyomkövetős lábbilincsekben zuhanyozni? Netán a tisztálkodás jogát is megvonták tőle? S őrzik-e éjjel-nappal a bejáratát? – Elképesztő! – hüledezett a tanárnő, akinek a világirodalomból meg a történelemből is ritka kedves volt minden, ami francia.

Kivéve ezt a botrányt. Már csak abban reménykedett, hogy talán hamis a hír. Kacsa. Vagy valami fordítási hiba. S hiába szörfözött újból a neten, Sarkozyről friss említést nem talált. Bezzeg, amikor koholt vádak alapján őrizetbe vették, letartóztatták, mint bűnöző prédát, az autóban körbefogva úgy vitték, akkor teli voltak a drámai fotókkal az újságok, s a hírportálok! Aki látta, abban egy világ omlott össze. De nem Sarkozy a hibás! Júlia a kezét is tűzbe tette volna érte, annyira biztos volt ebben.

– Giulia! – jutott eszébe hirtelen a francia ex-elnök kislányának a neve. Istenem! Mit élhet át az is! Besározták, meghurcolták, meggyalázták, megalázták az apja, s az ő nevét is. Vajon hogy bírja az a csöppség? Van-e, aki szóba mer állni vele, vagy kiközösítik őt az iskolában? Pokoli bélyeg a név, amit visel. Neki aztán nem hagytak időt arra, hogy legalább egy csöppet büszke lehessen az apjára. Pedig, mégis csak ő volt a Francia Köztársaság 23. elnöke. Micsoda törés ez egy ember, egy gyermek életében! Maga körül azt látja, azt hallja, hogy az ő apja bűnös. Elítélték. Számtalan súlyos bűncselekménnyel megvádolták. S végül letöltendő börtönbüntetéssel sújtották. – Ez még annál is rosszabb, mint amilyen élet a Móninak jutott – merengett Júlia. S tanár lévén maga előtt látta a gyermekekben életre szóló sebeket ejtő jeleneteket, amikor az ilyen kicsit kerülők, csúfolják, a holmijait a földre dobálják, megtapossák, a kezét nem fogják meg, neki sohasem lesz párja, se padtársa. Mint a leprással, úgy bánnak a meggyalázottal. – Legjobb lenne egy másik országba költöznie! Nehogy széttiporják a lelkét! – aggódott magában. S hogy ez a kislány az életben már sohasem fogja kiheverni azt, ami történt vele, abban egyetlen pillanatig sem kételkedett.

– Sárközy Júlia! Megvan! Ez lehetne a megoldás. Ha ezt a tíz éves kislányt órá bízna, így magyarosíthatná egy időre a nevét, hogy megóvja őt a támadásoktól, és a Gustave Eiffelről elnevezett Budapesti Francia Nemzetközi Iskolába járatná. Nincs messze, az is a második kerületben van a Máriaremetei úton. Vagy a British International Schoolba íratná be. Esetleg az Amerikai Nemzetközi Iskolába, de akkor naponta utazniuk kellene Nagykovácsiba. – Nem reménytelen! Csak azonnal el kellene onnan jönnie, amíg a vihar elcsitul. Nem szabadna őt ebben az egyébként is érzékeny tinédzser korban kitenni annak, hogy sohasem ül mellé senki, ha az osztály moziba, színházba, vagy kirándulásra megy, hogy senki sem szól hozzá az óráközi szünetekben, s hogy ő lesz az, akit az osztálytársak egyike sem hív meg a születésnap partijára, de még ráadásul ujjal mutogatnak rá, és megszólják, ha végigmegy bárhol az utcán. Ez dráma. Most már mindkét szülő miatt kettős kereszt, amelyet egy életen át viselnie csaknem lehetetlen. Ekkora traumát komoly segítséggel is csak nehezen képes feldolgozni egy kisgyermek. Főképp, ha naponta éreztetik vele, netán közlik is, hogy neki ott nincs helye, menjen onnan, mert bűnös, és börtöntöltelék az apja, aki szégyent hozott Franciaországra. Iszonyú teher ez egy tíz esztendő kislánynak.

Együtt érzett vele, hiszen a Júliák szerte a világon összetartanak! A francia lány neve is a latin eredetű Julianus névből ered, s a Gyula, illetve a Júliusz férfinevek női párja. S ami a lényeg, mindkettejük nevének a jelentése: „Ragyogó”. Csak épp a Sarkozy-kislány a Júlia név olaszos alakját kapta útravalónak. S talán ő is hallott már az olyan nagy elődökről, mint például Julie Andrews, Juliette Binoche, Juliette Gréco, Julia Roberts. Nyilvánvaló, hogy Szendrey Júliáról nem hallott még, ahogyan a férjéről, Petőfi Sándorról sem, de ezen még könnyen lehet segíteni. – Vajon hogyan becézik őt? Julie? Lia? Lilla? – tűnődött, aztán sajnos eszébe jutott a saját legutóbbi, május 22-i névnapja. Az első, amelyiken az a pernahajder András már annyit sem mondott neki, hogy ukmukfukk. Pedig bibliai eredetű a neve. András apostol Jézus első tanítványa, Szent Péter testvére volt. A görög Andreasz névből eredeztethető a volt férjének a neve. Jelentése: férfi, férfias. Hát, a nyomorult áruló ezt a nevet csúfolta meg, erre, s általa minden férfire hozott szégyent. Nem úgy, mint a Móni. Ő remekül viselkedett. Júlia nagyon büszke volt a lányára. Az Oroszlán csillagegy összes jellemzője lerítt róla. Már nem csodálkozott azon, hogy az Oroszlán a legerősebb, legnagyobb energiájú jegy. Móni hihetetlen

belső ereje, kisugárzása, életöröme, optimizmusa, elevensége tipikus csillagjegy. Az is, ahogyan megteremti önmagát, az életkörülményeit, s hogy talpraesetten megáll a saját lábán. Tudja, hogy vezetésre született. Bátor és büszke. Bizalommal néz szembe az élettel. Szenvedélyes, erős akaratú, igazságszerető, nagyvonalú, őszinte, nyílt. Kevés igazi barátja van. Érzékeny, nagylelkű, melegszívű, s annyira büszke, hogy ha az önérzetében megsértik, lágy-szívű macskából vérszomjas ellenséggé válik. Ugyanakkor nem haragtartó, nem bosszúálló, de jaj annak, aki egy Oroszlánnal háborúzni kezd!

Születése előtt egy hónappal András kérte, hogy a kislányuknak Mónika legyen a neve. Mókásnak találta, tetszett neki. Júlia nem bánta, mert amikor utánanézett, kiderült, hogy ritka vitatott a név jelentése, tehát, a helyes megfejtés megtalálása is izgalmas. Egyesek szerint karthágói, pun eredetű a szó és „Istennőt” jelent. Mások szerint a szóalak görög és „Magányost” jelent. A harmadik változat latin gyökerekre esküszik, s a név jelentése: „Intő, figyelmeztető, tanító”. A negyedik variáció viszont indogermán eredetet jelez. Eszerint a név jelentése: „Megmentő.” Legjobban az első meg az utolsó opció tetszett az akkor még leendő anyának, aki végül örömmel bólintott rá a férje ötletére. Mert akkor még volt neki férje.

Júlia emlékezett rá, hogy nemrég látta az interneten Giuliát. Aranyosan énekelt. Most majd nyilván ezért is megszólják. Ismert szülő, ismert gyermek, akinek máris önálló Wikipédiája van az apukája miatt. Nyilván zúdul rá is a Sarkozy-krach. – A következmények felmérhetetlenek – gondolta magában, majd nyomban azt találgatta: vajon Antony Blinkennek valóban nincsen egyetlen gyermeke sem, vagy az apuka csak eltitkolja? Mert az életrajzai ebben az egyben egységesek. Úgy tűnik, se fia, se lánya nem született. – Törvényszerű, vagy véletlen? Kényszer, vagy egy karrier-diplomata, netán a jelenleg a Fehér Házban kabinet-titkári posztot betöltő, ugyancsak a Demokrata Párthoz, s a Biden-adminisztrációhoz tartozó feleség közös döntése ez? Vagy csak önvédelemből titkolóznak? – Ki tudja! De azt már legalább megfejtette, hogy Mr. Blinken mégsem volt bankelnök. Politikai tanácsadó céget alapított és vezetett, mielőtt amerikai külügyminiszter lett. A WestExec egyebek mellett „a közelmúltban a kormányból kilépő embereket” igyekezett foglalkoztatni a jelenlegi ismereteikkel, szakértelmükkel, kapcsolataikkal, hálózataikkal”. – Igen! Tony Blinken egy zseni! – bólintott elismerően. Óriási ötlet, hatalmas vállalás, leleményes ötlet ez. Ám egyúttal azt is jelzi, hogy Magyarországhoz hasonlóan az USA-ban is hatalomfüggő vetésforgókban élnek nem kevesen. Republikánusok, kontra Demokraták. S ha a pártjuk veszt, vele buknak ők is. Elveszítenek mindent. Állást, megélhetést, íróasztalt, munkahelyet, egzisztenciát, pénzt, hírnevet. Mint a kártyavár, mint a lavina, úgy dől össze körülöttük minden, úgy terebélyesedik a helycsere – a hatalomváltáskor. Ugyanez történik nálunk is. Új kormány, új klientúra, új kör, új holdudvar. S a régieknek menniük kell. Megváltozik a hatalom, a vezérkar, s az összes minisztérium és állami hivatal, de még a sajtó, a rádió, a tévé munkatársait is kicserélik, ha jön a váltás. Politikai tisztogatás, megtorlódsdi, feketelista, kitolódsdi következik, s hullanak, derékba törnek a karrieresek, az egzisztenciák, a pályák, a családok, az életek. Magyarország a szemfényvesztő, elcsalt rendszerváltás óta így működik, erről híres. Most pedig váratlanul kiderült, hogy ez a helyzet az USA-ban is. Csakhogy ott van Mr. Blinken meg a korábbi cége, és ő megmenti a hatalomváltások, a politikai tisztogatások áldozatait! Munkát, megélhetést, s így életet, önbecsülést, elismerést, becsületet ad nekik. Le a kalappal Mr. Antony Blinken előtt! Csoda-e, hogy már kifejezetten az ő kedvéért nézi naponta a CNN adásait? S hogy egyszer eljön majd a nap, amelyen személyesen találkozik vele, s hazafelé a hosszú repülőúton egyre csak Dolly dalát dúdolja: „Meghalok, hogyha rám nézel”, – azt tíz esztendővel a Nagy Nap előtt természetesen még nem sejtette.

V. FEJEZET

A 22-ES CSAPDÁJA

Miközben a gondolatai szélesebben szárnyaltak, ide-oda száguldoztak, Júlia gyorsan rendet rakott, s készülődni kezdett. Pontosan be kell érnie a harmadik órára. De a Sarkozy-lány csak nem akart kimenni a fejéből. Talán... mert Júliának a Júlia utcában eszébe jutott Szabó Magda Abigél című regénye. Hiszen ezért lett magyar szakos középiskolai tanár! Ez élete regénye. Neki ez volt az iránytű. Amikor először olvasta, olyan idős volt, mint most a saját lánya. Megértette Vitay tábornok kislányának, Ginának a helyzetét. Vele 1943 őszén fordult meg a világ. El kellett hagynia az otthonát, az iskoláját, a barátait – a legnagyobb titokban, búcsú nélkül. Mintha forgószél repítette volna messzire Budapesttől, mindentől és mindenkitől, az összes fogódzótól, ami addig az életét jelentette, úgy pottyant az árkodi kollégium komor falai közé, az erőd szigorú, fekete-fehér, tilalmakkal teli világába, amely rákényszerítette a maga érthetetlen és elfogadhatatlan törvényeit. S hiába lázadt, hiába próbált szökni, menekülni az idegen, fojtogató fogságból, tudta, hogy nem teheti meg. A belső hang, sőt parancs maradásra készítette őt. Kutatta a miérteket, az okokat, hogy legalább értse: mi történik vele. Mert úgy már könnyebb önként vállalnia a rémes rabságot. Hogyan igazodjon el egy tinédzser kislány a felnőttek súlyos titkokkal teli világában? Talán neki is hinnie kellene a naiv árkodi diáklegendában, amelyet a kertben álló szobor alakja köré álmodtak a csacska helybéli lányok? Írjon ő is levelet Abigélnek, a korsós lány szobrának, aki állítólag mindig segít a bajbajutottakon, a rászorulókon? – Erről szól a remek regény, amelyet ötször is elolvasott. S nem véletlenül jutott eszébe most a Párizsban kínlódó Sarkozy-lányról. Pontosan tudta azt is, mennyire gonoszak, kegyetlenek tudnak lenni a gyerekek egymással, s hogy a kényes helyzetek sokszor életre szóló sebeket hagynak. Eszébe jutott a legelső, óvodáskori traumája is, pedig azt a legjobb barátnője meg a véletlen együttesen okozta. Csokoládé evő versenyt rendeztek a nagycsoport évzáróján. S ő mindent látott. Azt, ahogyan Zsuzsa kezéből kiesett a csokoládé háromnegyede a földre. Alig pár falattal kellett csak megküzdenie, és máris kikiáltották győztesnek. Tapsvihart kapott. Ő pedig ott állt döbbsen, dermedten, ámulva, bámulva, bénultan a csodálkozástól, s nyelni sem tudott, csak várt mozdulatlanul. Nem szólt, hogy: „Ácsi! Itt valami nincsen rendben!” Zsuzsa is hallgatott. De akkor és ott megfordult vele a világ. Olyannyira, hogy élete első versenyén ő lett a legeslegutolsó. Felfordult a gyomra, de mégis majszolnia kellett. Amíg a csokoládé el nem fogyott, addig a helyére sem mehetett. Fotózták, kikacagták, biztatták, ő meg csak állt, döbbsen és némán. Nem értették, mi történt vele? Pár perccel korábban hosszú verset szavalt gyönyörűen. Aztán jött a csokoládé, és épp az fogott ki rajta? – Igen, azóta már tudja, mert megtanulta, hogy az élet végtelen verseny. De történjék bármi, első a becsület! Előfordul, hogy az utolsó helyezett a valódi győztes, s hogy a papíron első igazából a vesztes. Megesik, hogy a rangsorok csak utólag derülnek ki. De az életben az a legszebb, hogy a sors előbb-utóbb mindent elrendez, helyre tesz. Csak győzd kívánni! S idővel tényleg igazságos rend is lesz.

Júlia ránézett az órára, s rögtön tudta, hogy Morcossal máris indulnia kell. Magára kapta a vékony őszi átmeneti kabátját, felhúzta a tornacipőjét, s már nyúlt is a pórázért, amit a tíz éves fehér puli izgatott nyüszögéssel hálált meg. Valósággal odatartotta az okos kis buksiját, hogy a gazdi lássa: Morcos most is jó kutya.

Istenem, tíz év... Még mindig maga előtt látta a csöpp, riadt tekintetű fehér szőrpamacsot, a hat hetes parányi Morcost, amint megérkezett. Halásztelekről hozta a tenyésztő, autóval. Móni két éves volt, s az lett élete legszebb karácsonya. Azóta is elválaszthatatlanok egymástól. Mi tagadás, Júlia ugyanúgy imádta a négy lábú házi kedvencet, mint a lánya. Utólag is örül, hogy a kilenc híres magyar eb fajta egyikét választották, a pásztorok egykori segítőjét, a

terelő pulit. Szorgos, találékony, tanulékony, intelligens, játékos, hűséges és kedves, fantasztikus fehér szőr-köntössel. Tetszett neki a fekete, a fakó meg a szürke színű is, de végül a fehér mellett döntött. Amikor a kutyakönyvet lapozgatta, a bőség zavarával küzdött, hiszen létezik szalagos, zsinóros, nemezes, gubancos, sima, és selymes szőrű puli is. Mindegyik leveszi az embert a lábáról. S a kölyökkutyák szeme ilyenkor még jól látható, nem növi be a fejszőrzet. – Micsoda érzés egy ilyen dús szőrzettel borított gömbölyű fejcskét simogatni! S milyen jó az értelmes barna szemeket látni! Nem baj, hogy a fürtösre növvő sűrű szőrzetet naponta gondozni kell! Pár perc az egész, mindig a séta után, amikor Morcos úr már le-higgadt, elvégezte odalent az utcán a dolgát, gömbölyű számára a világ, vagyis elégedett, s a frissen fésült bundájával a reggeli is másként eshet!

Júlia mosolygott, amikor megtudta, hogy Mark Zuckenbergnek is ugyanilyen fehér puli pamacsja van. – Jó az ízlése! – gondolta magában, s nem győzte dicsérni a fajta jellemzőit. Nem mindenki tudja, hogy amikor a puli nem terel, akkor kiválóan szolgál, és véd. Remek őrző-védő eb. Ő a betörők, a tolvajok, a rablók réme. Nem megijeszti, hanem elkapja a kéretlen látogatókat. Egykor külön fogalom volt a „rendőr-puli”. 1911-től a frissen hozott rendelettel Magyarország határait éjjel, a sötétben pulikkal védelmezték. Már akkor is tudták, hogy a pulik ritka bátor, intelligens ebek. A magyar rendőrség után a francia határvédelem is bevetette őket. Idővel Szingapúrban is megjelentek a „csendőr-pulik”. Venezuelában olajkutakat őriztettek velük. Dél-Afrikában pedig az összes gyémántbányát kétszázötven magyar puli felügyeletére bízták, ami valljuk be, nem kis dolog. Talán ott is elvégezték a „kutya IQ-tesztet”, amit kíváncsiságból a Morcoson a Mónival ők is megcsináltak. A törölköző tesztet, az elrejtett jutalomfalat tesztet, a poharas memória feladványt, meg a póráz-próbát is. Morcos a maximális tizenöt pontból tizennégyet szerzett, ami azt jelenti: „A kutyád egy géniusz! Magas az IQ-ja!” – Igen, Júlia az öntudatos, hűséges négylábú családtagot ezért is erősen kedveli! S hogy minden nap ő viszi reggel meg este sétálni, az nem teher neki, szívesen megteszi. Móni számára pedig Morcos maga az élet, s annak az értelme. Sejtí már, hogy biológus vagy orvos lesz a lánya.

Morcossal a szokásos reggeli séta amolyan napnyitó szertartás volt. Júlia a reggeli után indult a négylábú hófehér szőrpamaccsal akkor is, ha Mónival együtt mentek iskolába, vagyis, ha első órája is volt, meg akkor is, ha csak később kezdte a tanítást, mint például ma. Szertartás volt a farmer, a tornacipő, s a pórázhoz járó jutalom falat, meg az indulás előtti pakolás is. Ő volt az egyetlen tanárnő, aki fekete, férfi bőr diplomata táskával járt a ridikülje mellett. Abban hordta a tankönyveit, a jegyzeteit, a tanári füzeit, de még az ásványvizes üvegben a tejeskávét is. Ki tudja miért, belé rögződött, hogy a séta előtt megkészíti a ruháit, előveszi a váltó cipőjét, hogy hazaérve majdnem indulásra kész legyen, és ilyenkor még egyszer ellenőrzött mindent. Az órarendet, s hozzá az összes kelléket. Amolyan reggeli rutin, napi protokoll volt ez. Bele is lapozott a tanári füzeibe, rápillantott az óravázlataira is, mert ritka becsületes, alapos, lelkiismeretes, precíz és pontos volt. Ha valakinek, akkor neki biztosan nem kellett „készülnie” az óráira. A kisujjában volt minden. Mégis sűrűn megesett, hogy még séta közben is elkalandoztak a gondolatai, s ahelyett, hogy Morcoshoz szólt volna, lélekben ő már a magyar vagy a történelem előadóban volt és tanított.

Ma a harmadik órán lesz az első órája. Irodalom a negyedikeseknek, a saját osztályának, akiknek az osztályfőnöke is volt. Móricz Zsigmond következett. Imádtá ezt a tananyagot. A 20. századi kritikai realizmus óriása, aki Tiszacsécsen született, nehezen indult, mély nyomorból, de így is kitűnővel érettségizett, majd az írói becsvágy a debreceni református teológiától eltérítette. A felvidéki Holics Jankát vette feleségül. A nyomasztó anyagi gondjaik egyre súlyosbodtak. Nehezen kínlódva talált rá a saját, egyéni hangjára. 1908-ban a gyermeke ravatalánál írta a Hét krajcár című novelláját, amely a Nyugatban való megjelenésével egy csapásra híres, elismert íróvá tette. – Remek lesz Móricz irodalmi indulásáról előadást

tartania! A Tragédia című elbeszélést is elemezniük kell a gyerekekkel, mert az is fontos: Kis János hogyan szeretné a vagyonából kienni a gazdag Sarudit. S bár nehéz lesz, a negyvenöt percre bele kell még férnie a „Szegény emberek” című háborús novellának is, hogy a diákok értsék, lássák: hogyan kezdte novellistaként az írói pályáját az óriás, aki nem sokkal később eljutott a Rokonok című regény magaslatáig is. S persze, Nyilas Misiig. Móricz azért akart író lenni, hogy az igazságra tanítsa az embereket, ahogyan a Légy jó mindhalálig! Nyilas Misi is. Mindenki kedvenc regénye ez, mert hitvallás a jóság, az igazság mellett. Nyilas Misi minden sorscsapás ellenére jó tudott maradni. Móricz nagy utat járt be ettől az 1920-as regénytől a tíz évvel később megjelent Rokonokig, mely már mély társadalomkritika a romlottságról, a kártékonyságról, a „kéz kezét mos” elvről. Júlia várja, hogy végre már ezt a regényt taníthassa. Micsoda bátorság kellett ahhoz, hogy Móricz leleplezze a maga korát! Bemutatta, hogy a bankárok, a földbirtokosok, az állami hivatalnokok és a papok egyetlen bűnszövetkezetbe tömörültek, s ez az ország legfelső rétege. A rokonoknak, a befolyásosoknak az egész országot behálózó bűnszervezetét a lopás szabadsága és a betyárbecsület tartja össze. Ők az élet napfényes oldalán élnek – szigorú, kasztrendszerű elkülönültségben. S az állítólagos politikai ellenzék épp úgy beletartozik ebbe a bűnszövetkezetbe, mint a kormányon levők. Ellenzékiességüket arra használják fel, hogy a politikai zsarolás eszközével ők is a húsosfazék közelébe kerüljenek. Liftezés föl-le a hatalomban, s a társadalmi ranglétrán. – Ha a gyerekek ezt a regényt megértik, akkor ő már teljesítette a feladatát. Iránytűt adott nekik. A diákok egytől egyik mind rá fognak jönni, hogy Móricz óta keveset változott a világ. Ment előre, de sajnos rossz irányban. A befolyásosok diktatúrája, zárt, kirekesztő, befelé forduló, kiváltságos világa irányába, ahol semmi semmivel nem arányos, – mert az urambátyámosdi, a „kapcsolat” az úr.

Júlia nem volt gyáva. Nyíltan politizálni mégsem akart. Sem tanárként, sem osztályfőnökként. Ugyanakkor törekedett felnyitni a mindjárt nagykorúvá cseperedő diákjainak a szemét. A párhuzamokkal, az „áthallásokkal” szándékozott üzeni az osztályának. Pedig szíve szerint őszintén és részletesen elmondott volna nekik mindent. Attól kezdve, hogy sokáig élt-halt a fennálló hatalomért. Életét adta volna a hazájáért és tisztelte a miniszterelnökéért. Nagyra becsülte a migráns-politikáját, a Brüsszeli harcoss-dacos háborús helytállásait, s forgott a gyomra, ha az interneten a kormányfőről meg a helyetteseiről csupa csúfságokat olvasott. Például, hogy elmebetegek, idegbetegek, verik a feleségeiket, lopnak, csálnak, hazudnak, bűnöznek, meg miegyebek. Aztán vette a fáradságot, s rengeteg munkával írt egy terjedelmes anyagot arról: hogyan kellene a jelenlegi porosz oktatási modellt átalakítani úgy, hogy a diákok tudásszintje még magasabb legyen, ugyanakkor ne utálják meg a tanulást már az általános- vagy a középiskolában, mert erre a mai gyorsuló világban élethosszig szükség lesz. Enélkül nincs létfenntartás. Pokolian sokat dolgozott. A hazájáért. A fennálló hatalomért. Az aktuális kormányért. Hónapokon át szó szerint éjjel-nappal küzdött. Nem kevesebbet, mint maga a miniszterelnök. Büszke volt rá, hogy egy erős férfi, egy katonatiszt sem tehetne többet Magyarorszáért, mint amit ő letett az asztalra. – S még csak válaszra sem méltatták! Annyit sem írtak neki, hogy „kedves XY, köszönjük a tájékoztatását!” Pedig valóban fontos javaslatokkal, tervekkel állt elő. A számonkérés-központú, napi három, öt dolgozatot íratósi helyett egy jóval emberségesebb, nyugati típusú modellt vázolt fel, amelyben hetente egyetlen egy osztályzatot kapnak a diákok, s abban benne foglaltatik a gyermek valós tudásának, – a stressz miatt elrontott dolgozatát korrigáló órai szereplésének, a házi feladatainak, s akár az önálló kutatási munkáinak – az értékelése is. Hogy ne kelljen már az általános iskolásoknak is tizkilós táskával járniuk, s hogy megmaradjon a gyermekkoruk, az életük, s a tanár ne a karikás, fáradt szemecskéket, az ásítózó, kimerült arcocskákat lássa nap, mint nap. De a munkáját vélhetően senki sem olvasta el. – Örült világ! Beteg Magyarország! Hát ez az, amit nem mondhat el, de mégis tudatni akar Móricz Zsigmond Rokonok című regénye kapcsán. Azt, hogy Magyarország sülyyed. Ahogyan a fizikatanár mondta: hat G-vel. Erkölcsileg már

régóta végveszélyben van. Az októberi állami ünnep alkalmából a gimnázium legrosszabb tanárát tüntették ki. Mindenki más, beleértve önmagát is, ezerszer jobban megérdemelte volna. De nem a tehetség, nem a teljesítmény számít, hanem a párttagság, meg a kapcsolat. S ez felháborította Júliát. S persze, most sem tagadhatta meg önmagát. A Móricz-regényről nem csak a mai magyar politikai élet jutott az eszébe, hanem a Sarkozy–Trump párhuzam is. Emlékezett rá, hogy Nicolas Sarkozy még hivatalban lévő francia köztársasági elnök volt, amikor a festőművész édesapja azt nyilatkozta róla, hogy kisdíákként rosszul ment neki a matematika. Képes volt reggel korán felkelni és szorgalmasan gyakorolni. De hiába, mert anyai kérésre évet ismételt. – A majdani költségvetési-, illetve pénzügyminiszter, s utóbb a 23. köztársasági elnök ezek szerint nem bírt megbirkózni a szorzótáblával, az összeadással, a kivonással meg a törtekkel? Lehetséges ez? Vagy a családját korán elhagyó apa történetek kitalálásával, s az elnök-fia megalázásával, lejáratásával vonzotta magához a sajtó érdeklődését? Nicolas Sarkozy az effajta cikkekből, interjúkból biztosan nem profitált. A festőművész apja viszont igen. Elnök-fia által érdekessé vált az ő életútja, s a művészete is. Nicolas-fia pozíciója nyilván felvitte a Paul Sarkozy-festmények árát, eszmei értékét. Akkor is, ha a kedves apuka azt tudatta a világgal, hogy a köztársasági elnök-fia kiskorában megbukott. Vagyis, hogy a Francia Köztársaságnak egykori bukott diák elnöke van, akinek nem csupán a matematikával gyűlt meg a baja. Paul Sarkozy előtt az elnök-fia által a világban jól csengővé vált Sarkozy-név nyitotta meg a tömegkommunikációs eszközök, s az ismertség ajtaját. Paul Sarkozy úgy sütkérezett a sajtó világában, a reflektorfényben, hogy az elnök-fiára nézve lesújtó információkat hozott nyilvánosságra. Pedig ez nem vicces, nem jópofa, s végképp nem jó szándékú dolog. Ellenben jól fizet. Így már Párizsban, sőt világszerte kiállításokat rendeztek a Sarkozy-apuka festményeiből. Könyveket is írtak róla, a tömördek rádió-, tévé- és újság-interjúk mellett. Híressé vált. Magyarországon is. 2011-ben Szolnok Város Díszpolgárává választották az egykori disszidenst. Paul Sarkozy sztár lett. Kár, hogy ilyen áron. Am ez nem egyedi eset. Mr. Donald Trump még az Amerikai Egyesült Államok elnöke volt, s már nyilvánossá vált, hogy indul a következő választáson, amikor botránykönyvet jelentetett meg róla a saját rokonsága. Mary L. Trump, aki állítólag klinikai pszichológus, lesújtó képet festett az elnök-nagybátyjáról. Azt állította, hogy „a király meztelen!” Mr. president Donald Trumpot „sérült önimádónak” nevezte, aki „képtelen érzékelni az emberi érzések teljes spektrumát”. Gyűlölet-kötete címében azt kérdezte: „Miként teremtette meg a családom a világ legveszélyesebb emberét?” Akiről nem kevesebbet állított, mint hogy „szociopata, bohóc, dolgozatait a nővéreivel íratta, vagyis csalt, s hogy nem önerőből lett milliárdos. 413 millió dollárja az apja ingatlanbirodalmának adócsalásaiból származott, s hogy ötször csődbe ment, továbbá, hogy nős emberként ráhajtott az unokahúgára.” Mary L. Trump természetesen nem támogatta a nagybátyja 2016-os kampányát, hiszen az elnökjelöltet beteges csalónak tartotta már akkor is. Nem csoda, hogy Mr. Trump győzelmének a napján azt írta a közösségi oldalakra: „Gyászolom az országomat.” Ráadásul ez már a második botránykönyv volt Mr. Trumpról. Az előzőt John Bolton, az elnök egykori nemzetbiztonsági tanácsadója írta. Tizenhét hónapon át dolgozott az USA 45. elnöke mellett. Ennek alapján Mr. Trumpot alkalmatlannak tartotta a feladata ellátására, mivel szerinte az elnök „elképesztően alulinformált. Elemi tényekkel sem volt tisztában. Például azt kérdezte: Finnország Oroszország része-e?” S szerinte Mr. Trump könnyen manipulálható. – Örület! S hogy a francia meg az amerikai elnök-rokonok, ismerősök mekkora szerepet játszottak abban, hogy a következő voksolást, vagyis az újraválasztást Sarkozy és Trump is elbukta, az felmérhetetlen, sajnálatos tény. Lényeges különbség a két first lady hazai és nemzetközi megítélésében volt. Sarkozy aktmodell neje világméretű felháborodást keltett. Teljes elutasítottság, megvetés, lenézés, miatta való szégyenkezés fémjelezte Carla Brunit, ellentétben az amerikai first ladyvel. A szlovén modellt, a ritka szép, és finom arcvonású Melania Trumpot a legnagyobb rosszindulattal sem lehetett botrányos előélettel, laza erkölcsökkel, csacska interjúkkal

vádolni. Legnagyobb „bűne” az volt, hogy olykor szomorúnak tűnt, s láthatóan haza vágyott a Fehér Házból. – Lám, igaz a bölcs mondás: Uram, csak a családomtól meg a barátaimtól szabadíts meg! Az ellenségeimmel majd elbánok magam is.

Ami a francia szindrómát illeti, azt azért tárgyilagosan meg kell jegyezni, hogy Nicolas Sarkozy vesztét – elsősorban – nem az apja, hanem a botrányt kavarázó új neje okozta. „Kiráztál egy kakit a nadrágodból.” Ezt énekelte a francia közszolgálati televízió show-műsorában a first lady, amikor épp nem az aktfotói, a korábbi zajos magánélete, s nem a francia-angol nyelvű szex-szótárban való közreműködése került terítékre. „Sarkozy elnök választói gusztustalannak tartották a first lady dalát, politikai ellenfelei szerint pedig az államfő olasz származású felesége szégyent hozott Franciaországra. A baloldal szerint Carla Bruni nem több egy csinos, de butuska kirakatbabánál, aki interjúival és koncertjeivel csak árt Franciaországnak!” – írták a napilapok. Alighanem maga Nicolas Sarkozy volt az egyetlen, aki nem tudta, hogy családi okból az újraválasztása rögtön a startnál gellert kapott. Szemernyi esélye sem volt François Hollande-dal szemben. – Persze, mindez későbbi tananyag lesz a világ-kaleidoszkópban, vagyis a politikai összefoglaló előadása második felében. S hirtelen Dosztojevszkij művei jutottak az eszébe. Bűn és bűnhődés. A játékos. Szegény emberek. A szenvedők. Megaláztak és megszorítottak. Ördögök...

A negyedik órája nyelvtan lesz, ugyancsak a ballagó, búcsúzó osztályával. Titkolni sem tudná, mennyire szereti őket. Mind, egytől egyig. Szép nap a mai, mert nyelvtanból is az egyik kedvenc tananyagánál tartanak. A stílus kerül terítékre. Bizony, igaza volt Buffonnak, amikor azt mondta: „A stílus maga az ember. Hű tükre az ember gondolkodásának, erényeiben és gyengeségeiben egyaránt.” – Igen, akinek több szava van, annak több ismerete van. A stílus él, mint maga a gondolat. Nagy igazság az is, hogy: „Az ép gondolat egyenesen megy célja felé, s nem tántorog, mint a részeg ember. S amikor stílust tanulunk, a gondolkodásunkat fegyelmezzük. A stílus a gondolkodásunk fegyelmezettségének, s az elevenségének a fokát árulja el.” Hiszen a gondolatok könnyed és szabad társulása a lényeg. – Gyönyörű ezt tanítani a negyedikes gimnazistáknak, akikből a kormány még nem csinált asztalost, szakácsot, vagy villanyszerelőt. Így ők legalább az alpműveltség ama fokához is hozzájuthatnak, amelyben a stíluselemekről, a stilisztikai formákról, az alakzatokról, s a szóképekről is hallani fognak. Felismerik a figura etymologicát, a paradoxont, tudni fogják, hogy mi a párhuzam, mi az elhallgatás, a nominális stílus, a szókép, a költői kép, az allegória, s a korstílus.

Élvezet ezt magyarázni, és megkedveltetni a gyerekekkel! Júlia alig várta már, hogy előállhasson a tanári pulpitusán ezzel a varázslattal. Most azonban csak a vázlatát ellenőrizte, majd sietve elővette a harmadikosok történelem dossziéját is. Velük lesz a harmadik órája. A téma: Napoleon katonai diktatúrája. Az angol-francia versengés. Bonaparte Napoleon tündöklése és bukása. Az 1799. november 9-i államcsíny. Az út, amellyel Napoleon Franciaország diktátora lett – abban a korban, amelyben Madame Récamier a korszak női ideálja, s a festmények a róla elnevezett bútordarabban együtt ábrázolják őt. – Szerette ezt a fejezetet is. Kedvence volt ama Napoleon-idézet is, mely így hangzik: „Én katona vagyok, a forradalom fia, és nem tűröm el, hogy sértegensenek, mint egy királyt!” S persze, mesél majd a gyerekeknek az 1805-ös trafalgári vereségről is, amelyben elesett Nelson angol tengernagy, s végül a tengert át kellett engedniük az angoloknak. Fontos Austerlitz, meg az a tény, hogy Ferenc császár kénytelen volt leányát, Mária Lujzát Napoleonhoz, a lenézett korzikaihoz feleségül adni. Izgalmas lesz Napoleon 1812-es oroszországi kalandjának a krónikája is. Borogyinónál hatvanezer halott maradt a csatatéren. Lényeges évszám lesz 1814 is. Párizs elesett. Napoleon lemondott, s Elba szigetére száműzték, de vesztére visszatért, s 1815-ben számára Waterloónál minden véget ért. Szent Ilona szigetére száműzték.

Az utolsó órája is történelem lesz, megint a saját osztályával, a negyedikesekkel. Óra elején felelés lesz. A téma: a nagy gazdasági válság, a fasiszmus uralomra jutása Németországban, az NSDAP, vagyis a náci párt programja, ideológiája, a hatalomra jutásuk, Adolf Hitlerről minden, amit tudni kell, illetve a totális fasiszta diktatúra kiépítése, majd az 1934-es fordulat, amikor Hindenburg halála után Hitler lett a köztársasági elnök. Ekkor vált teljessé a „mi, nemzetiszocialisták” kezdetű mondatokkal a fasiszta diktatúra. Ezért kényszerült emigrációba Albert Einstein, Bertolt Brecht, s ezért határolódott el mindentől, – a könyvégetős náci világ egészétől, – Thomas Mann is.

A tanár mindig házat épít. Alapoz, falakat, tudásszinteket emel. Júlia a hatalmas gyakorlata ellenére is szívvel-lélekkel készült, otthon is építkezett. Tisztában volt vele, mennyire életre szólóan fontos lesz minden szava. Sokan a gimnáziumban foglalkoznak utoljára a magyar irodalommal, a magyar nyelvvel, s a történelemmel. – Most, vagy soha! Élnie kell a lehetőséggel, hogy a tanulói mind megértsék a fasiszmus európai, s azon kívüli térhódítását. Az okokat, a következményeket, a tényeket. Ismerniük kell a fasiszta fordulatokat Olaszországban, Mussolinivel, s tudniuk kell az Ausztriát érintő Anschlusst is. Érteniük kell a 30-as évek végére elhaló kisantantot, a japán katonai fasiszmust, az 1936-os Berlin-Róma tengelyt, majd az antikomintern paktumot, az agresszív külpolitikát, a versailles-i béke felrúgását, a Harmadik Birodalom létrehozását, és látniuk, hallaniuk kell Adolf Hitlert felvételtől! Rendszeresen lassan, akadozva kezdte a beszédeit, majd fokozatosan felhergelte magát, s a hallgatóságát is, aztán a beszéd végén sokszor már őrjöngve tombolt. Híveiből fanatikus lelkesedést váltott ki. „Milliók állnak mögöttem!” – ordította félig önkívületben. Sajnos ebben igaza volt. S hogy mindez hová vezetett, azt mindenkinek meg kell tanulnia. Ez ritka fontos történelem óra lesz. Örökre emlékezetes.

VI. FEJEZET ŐSZI CHANSON

A vázlatok mind rendben voltak, és semmi sem hiányzott a fekete diplomata táskából, úgy-hogy Júlia most már tényleg menetkész volt. Felhőrpintett még egy kávét, zsebre vágta a jutalom falatokat, s már robogtak is. Lift nem volt a házban, így először lépcsőztek egy keveset, aztán a fehér puli hatalmas örömeire végre az utcára is kiértek.

Gyönyörű volt a novemberi szeles, levélhullató, okkersárga, cinóber és sötét vörös, barnás avaros ősz a Júlia utca hatalmas, vén, s girbegurba vadgesztenyefái között! Azúrkék égbolt, s égisz érének látszó, sárgában izzó terebélyes fasorok tündököltek az őszi napfényben. Valami izgatott boldogság vibrált a levegőben a résnyire kinyitott ablakokból kiszűrődő halk zenékkel, s a készülő lecsók, bablevesek, rántott húsok, káposztás tészták fergeteges illatfelhőivel vegyülve a tájba. A szomszédokkal most épp nem találkoztak, csak a postás Józsival. Nagyot köszönt a tanárnőnek, a sapkáját is lekapta, s magától mondta, hogy csak számlákat hozott, ami manapság nem annyira kellemes hír, de nincs mit tenni, csak fizetni.

Morcos szeleburdi boldogsággal cikázott ide-oda, megállt, s önfeledten olvasta az utcai szag-regényeket. Ő volt az egyetlen, aki pontosan tudta: mikor és ki ment el errefelé. Nem siettek. Ez a harminc perc a kutyáé meg a gazdáé. A séta. A napi mozgás. Mert utána már csak a dolgát végezni hozzák le Mónival felváltva, öt-tíz percekre. Most kell megadni a módját. Juli gyakran még futott is vele. Örült, hogy kellemes a környék, errefelé rendesek az emberek, nem úgy, mint kijebb, Budaligetén, ahol elképesztőek a bűncselekmények. Azt beszéli már az egész város, hogy arrafelé külföldről behozott pszicho-fegyverekkel üldöznek a bűnöző szomszédok némely védteleneket. Hatosával költöznek el a családok a környékről a Tas utcai zsaroló emberkínzók miatt. Juli akkor döbbent meg igazán, amikor külföldi tévé-csatornán látta a bűnelkövetéseket. Úgy tűnt, hogy a magyar rendőrség nem foglalkozik az üggyel. De az Interpol igen! Ráadásul autóröcs-telep is van arrafelé az utcán. Buda szívében! Még egy kietlen tanyán is megdöbbentő lenne ez az illegális fegyveres kemény környék! Főleg a tévé-adásban látott Tas utcai perverz, aberrált bűnözők miatt. Ezer szerencse, hogy itt, Pasaréten még rend van. Nem gyilkosok és nem bérnyilkosok meg tolvajok lakják a környéket – nyugtázta magában derűvel. Egyébként is jó kedve volt. A délelőtti szórt fényes napsütésben pompázatos volt az ősz, amelyet oly sok író és költő megénekelt. A látvány szívet gyönyörködtető. Júlia elégedetten lépkedett, s Morcossal együtt ő is optimista, vidám, bizakodó, sőt már-már boldog volt. Elérte, amit ember érhet el. Van egy remek lánya, egy kiváló állása és egy gyönyörű pasaréti lakása, karnyújtásnyira Szabó Magda egykori otthonától. – Mi kell még? Nem kis dolog előkelő, patinás budai gimnáziumban tanítani, azt a hivatást gyakorolni, amire született, s ami számára nem munka, hanem létforma. S vérévé vált már ez a környék is, a János Kórháztól a Nagyajtai úton át a Budagyöngyig terjedő sétateret. Ha az 56-os meg a 61-es villamosokra ránézett, s a Hűvösvölgy feliratot meglátta, először mindig Gelléri Andor Endre novellája jutott eszébe. A hűvösvölgyi nászutasok. – Micsoda remekmű! De amióta az amerikai tévécsatornákon feltűntek a Hűvösvölgyön túli, budaligeti fegyveres emberkínzó bűnözők, – a Pista, az Éva, a Robi meg a Réka, a Zsuzsa meg a Kriszta, a Brigitta meg a milliárdos pszicho-fegyverkereskedő Kovács, – azóta nem szívesen menne kijebb, a Hűvösvölgy és Solymár felé. Pedig Morcost a születésnapján a Máriaremetei Kegyetemplom híres parkjába tervezte elvinni egy kiadós kirándulásra. Elvégre pórázsal, szájkosárral megy ez villamossal vagy busszal is! S ott legalább nincs kiírva egy nagyobbacska táblára, hogy „kutyát a parkba vinni tilos!” Ilyesmi csak a Júlia utca előtti zöld területen fordulhat elő. – Bárcsak tudná, ki volt az a barbár, aki így elbánt a környék négy lábúival! Na, de sebj! Van élet, mármint sétaút a Szilágyi Erzsébet fasoron is. Ott is bejárhatja az ember a házi kedven-

cével a környéket, akár a Wallenberg-szobortól a Budagyöngye bevásárló központig is. Az becsületes, derék, kutyabarát hely. Ott úgy gondoskodnak a négylábúakról, mint egykor a felnyergelt, kikötött lovakról, amíg a gazdi vásárol.

Nem volt olyan nap, amelyen ne csodálta volna meg a Júlia utca mindkét oldalán az óriás vadgesztenyefákat, s ne vetett volna egy pillantást az ikonikus épület előtti járdáról befelé kukucskálva Szabó Magda és a férje bejárathoz rejtett emléktábláira. A házra most is ráférne egy alapos külső felújítás, tatarozás. A szemközti emeletes ház ellenben friss hófehérben pompázik. Nett, ápoltság, szépen gondozott, mint mindig. Jól esett a szemének a tíz, tizenkét, vagy ennél is több lakásos társasházak kertjeiben az örökzöldek, fenyők, tuják látványa, s a platánoké. Meg a gondnokok, házmesterek, kertészek sürgölődése, forgolódása. Rengeteg falevelet gereblyéztek, zsákoltak, itt-ott lombporszívóztak, s letört ágakat gyűjtöttek, őszi kertet takarítottak. A megsárgult rozsdabarna vadgesztenye falevelek összetöporodása, felkunkorodása első látásra mókás. De utána mind a földre hullanak, az enyészete lesznek, elpusztulnak. – Az ősz, az elmúlás, a falevelek vészjósló búcsú-zizegése! Ezt a jellegzetes hangot sem a villamosok, sem a buszok, sem az autók sűrű forgalma nem tudja felülmúlni. Szerencsére! Ilyenkor minden tanárnak eszébe jutnak a legszebb őszi versek. Júlia is számba vette őket. Ady Endre: Az ősz dicsérete. Az őszi lárma. Az őszi rózsák. Az Ősz muzsikája. Az Ősz szerelmei. S persze, a legszebb számára is az, hogy

„Párisba tegnap beszökött az Ősz.
Elért az Ősz, és súgott valamit,
Szent Mihály útja beleremegett.”

S jutott eszébe számtalan szebbnél szebb gondolat – Petőfi Sándortól is. Szerette a Júlia-versei mellett az őszi hangulatúakat is. „Itt van az ősz, itt van újra. Jön az ősz. Ősz elején. Ősz éj. Ősz reggel járok.”

Gyönyörűek Babits Mihály sorai is. „Az őszi tücsökhöz. Ősz és tavasz között. Ősz harangozó. Ősz pincézés.”

Emlékezett József Attila Ősz-verseire is. Szerette mindet. De Júlia szívét tinédzser kora óta Paul Verlaine Ősz chansonja hódította meg, s azóta is egyfolytában birtokolja. Tóth Árpád fordításában számára ez volt maga a csoda, a tökéletesség, a káprázat, a költői tehetség Mont Blancja.

„Ősz húrja zsong,
jajong, busong
a tájon,
s ont monoton
bút konokon
és fájón.”

Ez felülmúlhatatlan! Utolérhetetlen. Ezért a hat sorért érdemes megszületni, élni és meghalni – gondolta magában, épp a kerti vadszőlő lugasok cinóber leveleinek gyönyörűségébe belefeledkezve. Valósággal repesett a lelke, amikor a most még pompázó, de halálra készülő indás, kacsos, mély erezetes levélkék harmatcseppjein megtörni látta a késő őszi nap tétova sugarait. Júlia szívében szikrázó szívárvány született a természet, s az élet határtalan szeretetétől. Kíváncsi örömmel várta a környékbeli, többnyire kistestű kutyákkal, s a gazdijaikkal való derűs találkozást. Fehér puli – Morcoson kívül – nem volt a környéken. De Csivava, Törpe spicc, Pekingi palotakutya, Japán csin, Bichon bolognese, no meg négy-öt fehér Westi – annál inkább. Minden korosztály képviselve volt a gazdik között. Az iskolások délután sétáltatták a kedvenceiket. Az idősebbek, s a munkanélküliek kora reggel, délelőtt, meg délben is. Morcos legkedvesebb pajtása Aida, a három esztendő fekete-fehér pincsi, azaz

Pekingi palotakutya volt. A csöpp szuka a maga alig húsz centiméteres marmagasságával, bő négy kilogrammos testsúlyával hosszú, egyenes szőrű törpe-parány volt Morcos mellett. Az ő marmagassága negyvenöt centiméter, s legalább tizenöt kilót nyomott. De szemmel láthatóan cseppet sem zavarta őket a jelentéktelennek aligha mondható különbség. Jaj, ha meglátták egymást! Ez már igazi kutya-szerelem volt. Messziről köszöntést vakkantottak, puszkoltak, s eb-nyelven jellegzetes mozdulatokkal, különleges hangokkal udvaroltak egymásnak. A csöpp szuka, s a nálánál nagyobb, „más kategóriás” kan boldogsága átragadt a két gazdára is. Aida a közeli Lotz Károly utcában lakott. Ágikának, a friss nyugdíjas gyógyszerésznek a négylábú családtagja volt. S amióta a Covid elvitte Aida másik gondozóját, Imre bácsit, azóta a kutya csonka család két tagja még inkább ragaszkodott egymáshoz. Mint a víz meg a part, a felhő, s az égbolt, elválaszthatatlanok voltak. Benne volt Ági minden mozdulatában, elejtett szavában, hogy neki már csak Aida van. Rajta kívül senkije sem maradt. A lánya Svédországba ment férjhez. Jó, ha évente egyszer látja. Így számára a világ – kettejük ellátása mellett, – leszűkült Aidára. Minden szeretetet, simogatást, gondoskodást ő kapott. S mivel a barátnője rögtön a Covid első hullámának az egyik korai áldozata lett, s a szüleit is eltemette már régen, Aidára csaknem emberként tekintett. Mindenhová vitte magával, mintha a lánya volna. Vele beszélt meg mindent, őt dédelgette, amikor sírt, neki vett nassolni valót, hogy elárassza a kicsi kutyát a határtalan szeretetével. Hát persze, hogy Aida ágyban, párnák között aludt, – a gazdája mellett. S naná, hogy ő diktált akkor is, ha sétáról volt szó. Bolyongtak, kalandoztak, bejárták a környéket, sokszor három villamos megállónyi területen szárnyaltak át, mivel Aida imádott szimatolni, ide-oda tekeregni, a szűk lakásból sűrűn kimozdulni. S ami a lényeg, ugyanúgy imádta Morcost, mint ahogy a nagy lapaj puli kan szerette eszeveszett szerelemmel őt. Így aztán sűrűn megesett, hogy egymáshoz csapódtak, és négyesben folytatták tovább a sétát. Olykor útba ejtették a Nagyajtai játszóteret is. Júliát szívfacsaró emlékek kötötték ide. Móni kicsi korában ez volt a második otthonuk, délelőtt, délután az életük színtere, s a boldogságuk tanúja. A környező utcákból az anyukák, apukák, a nagyszülők meg a rokonok mind ide sereglettek a porontyaikkal. Itt homokoztak, hintáztak, labdáztak, fogócskáztak, lovacskáztak, ismerkedtek. Itt szövődtek az első szimpátiák, barátságok, s itt élték meg az első konfliktusaikat is az újdonsült családok. Harc – a piros vödörért, a kék lapátért, a legszebb homokvárért, s a hosszan foglalt hintákért. Itt borítottak először egymás fejére, hajára, szemébe vizet is, homokot is a csöppségek. Itt osztottak először a kedvenc csokijukon, itt fogták meg először egymás kezét, s itt készült róluk rengeteg ellesett pillanatot megörökítő fotó. Mosolyok, grimaszok, sírások, örömök és bánatok, lefoglalt padok és játékok... Mintha tegnap lett volna! De Móni megnőtt. A játszótér helyett délutánonként jazz balettra, uszodába, angol szakkörbe jár. Ahogy nőnek a gyerekek, úgy repül az idő, s úgy fogyatkozik a szülők, nagyszülők hátralevő élete, mert ez a bolygó törvénye. Lassan minden az elmúlás jelképe. A felnőtt gyermek, s az őszi lombhullatás is az. Másként dalolnak a fekete rigók, a széncinegék, mint tíz évvel ezelőtt. Bús, bánatos nyárvégi dallamokat csivitelnek, látva, érezve a közelítő telet, búcsút intve a tarka-vidám, egykor volt forró nyár emlékének, amin a kaján szél, a fákat, haldokló leveleket, kókadozó kései virágokat cibáló rettenetes, csak nevet. Ám a Nagyajtai úti játszótér az ő számára másról is nevezetes. Akkor még András is velük volt. Sűrűn jöttek ide együtt, és hármasban homokoztak. Kár, hogy utólag kiderült: légvárat építettek. De lehetett volna ez másként is. Tíz évvel ezelőtt még elképzelhetetlen volt, hogy egyszer csak sarkon fordul, elköltözik és elmegy. Hihetetlen, hogy mégis elvágta a láthatatlan szálakat, elárulta, eldobta, megcsalta a feleségét, s vele együtt megtagadta a lányát is. Sokáig fájt, nagyon fájt. De idővel begyógyulnak a sebek. Igaz, akkor még a távolban zötyögő 56-os villamosokra is másként nézett. Nem sejtette, hogy András majd elviszi a kocsit, s Mónival mindketten a tömegközlekedés rabjai lesznek. Nehéz csomagokkal fognak tülekedni az ülő, s az álló helyekért, s a megállóknak vacognak, várakoznak, verejtékeznek majd. Nem gondolta volna, hogy András egyszer csak beleszeret a feleségénél se nem fiatalabb, se nem szebb, se nem

több, erőszakos, rossz hírű, szőke jogásznőbe, akiről mindig a másik démon, a Sáríka nevű Szörnyella de Frász jut az eszébe. Merthogy az meg a világ legrosszabb matematika tanárnője volt. Amikor pályát választott, a döntésében az Abigél mellett a szőke szörnyeteg Sáríka is benne volt. Saját bőrén tapasztalta meg: milyen ne legyen sohasem egy tanár. S ha a Sáríka-jelenséget megfordítjuk, azonnal megkapjuk a helyes képletet arról: milyen az igazi, a jó, a felkészült, a becsületes tanár. – Apropó, becsület! Júlia biztosra vette, hogy az életnek ezt a mindent átható lényegét – tekintettel a súlyos hazai állapotokra, – tantárgy formájában, s lehetőleg óvodás kortól kell Magyarországon oktatni. Osztályfőnöki küldetésének lényegét is ebben látta, s továbbra is fontosnak tartotta az iránytűt, a világ-panorámát, vagyis a munka-igényes előadását, amelyre minden idegszálával készült. Habár érezte már, hogy őt magát is ez a téma érdekli, ez foglalkoztatja. A hatalom, és a politika. Ráadásul jövő áprilisban Magyarországon is választások lesznek, s az eredmény senkinek sem mindegy.

VII. FEJEZET JÚLIA-ABIGÉL

Morcos alighanem behunyt szemmel, a szagok alapján is haza vonszolta volna a gazdáját a közel harminc perces sétából. Most azonban ez fordítva történt. A puli fiú kalandozott, körözött volna még, esze ágában sem volt a lakásban kuksolni, amíg napközben a két gazdija távol van. De a muszáj nagy úr.

Óriási teher volt Júlia vállán. Móni gyerek még. Csak magára számíthatott. Tanított, vásárolt, főzött, mosott, varrt, vasalt, csekkeket fizetett be a postán, és gyereket nevelt. Egyedül. Pontos, precíz terv, menetrend, időbeosztás szerint élt. Másként vagy a munkájára és magára, vagy a lányára, a kutyára meg a háztartásra nem jutott volna ideje. Könnyű és kényelmes így sem volt az élete. De értelmes, emberhez méltó, sikeres és győztes, az igen. A válás ellenére is. Nem ő okozta a családjuk széthullását. Önhibáján kívül vált szenvedő alanyává a párkapcsolati kudarcnak, s ez némiképp megnyugtatta őt. Bár olykor, ha nem jött álom a szemére, nem csupán a percemberekről meg a hosszú távú hatalom-birtoklók ütközeteiről tűnődött, hanem titokban szorongott, feszengett, rettegett is. Nappal magabiztos volt és elégedett. De amióta András elment, éjszakánként néha kételyek gyötrik. Mindenféleképp. Például, hogy milyen lesz az első karácsony – egyedül, vagyis külön? Elvégre az a szeretet ünnepe. Lenne. Csakhogy András a családja helyett mást szeret. Neki nem lesz hiányérzete. Új nővel, új társsal, új helyen kezdett új életet. Azok ketten, közösen karácsonyozva, boldogok lesznek. Ők pedig Mónival... De majd valahogy ezt is túléljük! Mindig az ünnepek a legnehezebbek. Nem a szilveszter, az újév, hanem a karácsony meg a születésnap. Majd mindent úgy csinál, mint eddig, vagyis régen, és nagyon fog vigyázni, nehogy könnyezzen vagy sírjon a gyerek előtt.

Voltak olyan éjszakái is, amelyeken bilincsbe verte őt a bánat, s már mindenben kételkedett. Önmagában is. Pedig nappal minden szépen, olajozottan, fegyelmezetten, derűsen ment! Aztán kívül-belül besötétedett. Ilyenkor Juli úgy érezte, hogy látástól vakulásig dolgozva hadjáratot folytat a semmibe. Reménytelen küzdelmekkel kínlódik, mert a világot nem lehet jobbra tenni, s ő egyébként is csak jelentéktelen porszem egy óriási gépezetben. Ő kevés. Mindenhez. Akkor is, ha a jövő nemzedékét oktatja. Annyi fájdalmat, tragédiát, igazságtalanságot, becstelenséget, aljasságot látott maga körül, hogy fázó, fekete országnak látta a hazáját. Kicsinek, csonkának, sorstalannak, bukottnak és lenézettnek. Lelki hajléktalanságnak hívta magában ezt a jelenséget, vészhelyzeti állapotot, amelybe ilyenkor került. Forgolódott az ágyában, egyre csak gondolkozott, s leállni nem tudott. Olykor oda botrogott az ablakhoz, vagy az erkélyhez, s nézte a sötétségben a távoli fényeket. Keresett valami fogódzót, és várta a csodát, a megváltót. A meglehetősen múlttól féltette a jajgató jelent, s a jeges jövőt. S féltette magát – önmagától. Mert nincs veszedelmesebb, mint a vetkőző, vagy a lázadó lélek. Aki meginog, hitét veszti, élet-harcait nem a régi hévvel vívja, azt a környezete felfalja, felőrli. Az ilyen megáll. S aki megáll, az elsüllyed. Tehát, kételkedni veszélyes, úgyhogy nem érdemes. Ám mégis, ez vele is megesett. De mind sűrűbben modellezett magának egy másik életet. Nem szorongót, szomorút, szétesettet, hanem szebbet, szerencsésebbet, szárnyalóbbat. Nagyobb mozgásteret keresett, s hozzá kitörési pontokat a szűkre szabott határokból. Mint a sakkan, lépésről lépésre vizsgálta a lehetőségeket. Ki akart emelkedni a szürke átlagból, a földhözragadtságból. Fölé akart magasodni a kicsinyes, kiábrándító hétköznapiaságnak. Álmában egy új világ várta, amelyben végre ő is a méltó helyére kerül. Hol iskolaigazgató, hol oktatási miniszter, hol ország-vezető volt, nem pedig szürke kis középiskolai tanár, tucatember. Egy másik világba, egy másik dimenzióba, egy új valóságba vágyott, ahol kibontakoztathatja a tudását, a képességeit, s már nem középiskolás fokon szolgálja a közjót, a hazát,

a népet. Olyan befolyásos posztra vágyott, amelyből megvalósíthatja az új oktatási modellt, s az összes egyéb hasznos tervet. Mert csak akkor mondhatja majd el, hogy elérte, amit ember érhet el.

Az élet – álom. Az álom – élet! – gondolta reggelente, amikor felébredt. S minden új napot egy új lehetőségnek tekintett, ahogyan most is. Tette a dolgát. Több, mint középiskolás fokon. Az éjszakai merengések, útkeresések reggelre rendre tettekké értek, a tehetetlenség-érzések pedig célkitűzésekké nemesedtek. Újabban Morcos sétáltatása közben is azon kapta magát, hogy szeretné a jelen határait feszegetni, a jót még jobbra váltani, s a megszokásból kitörni. Olyan volt, mint a dalbeli druszája. „Júlia nem akar a földön járni”. Vagy inkább nagyon is, de a földet a maga képére, igényére szeretné átformálni? Mozgástérre, új kihívásra, nyilvános ringbeli megmérettetésre vágyik? – Lehetséges. Napról napra, fokról fokra érett benne az elhatározás, hogy az oktatási reformot csak azért is megcsinálja! S érezte már az ereiben, a sejtjeiben az erőt, az elszántságot, a hitet. Volt önbizalma azt feltételezni, hogy egy szürke kis középiskolai tanárnő is jobbíthatja, erősebbé teheti a világot, Magyarországot, benne ezrek és milliók életét, ha kilép a szűkre szabott keretei közül. Akinek politikai programja, szilárd jelleme, hite, erős akarata, komoly műveltsége, széles látóköre, bizonyított szónoki képessége, született tehetsége van, s elszánja magát a nyilvános megmérettetésre, az merjen pályázni a kormányrúd irányítói posztjára! Ki kell lépni az elefántcsont-toronyból, a szegénylős, félszeg, háttérbe vonuló hallgatagságból! Ki kell állni, és meg kell küzdeni az igazáért – nem csak középiskolás fokon, hanem országos léptékben is. Nem válaszokért kell kuncsorogni, hanem meg kell harcolnia a reformterve valóra váltásáért. – Merj nagyot álmodni! Akit ilyen mélyen érintenek és érdekelnak a világ dolgai, az ne habozzon, ne bujkáljon, ne ebből a pozícióból irkáljon terveket, amelyeket a címzettek el sem olvasnak, hanem ő maga szerezzen befolyást, hatalmat, s ő valósítsa meg a reformokat. – Ha kizárnak az ajtón, s hiába dörömbölsz, búj be az ablakon! – mondta hazafelé jövet Morcosnak, merthogy más hallgatósága e pillanatban nem akadt.

Júlia döntött. Elhatározta magát. Érezte, hogy ez a nap különleges lesz. Nekifut, mint a felszálló pályán a repülőgép. Megkezdte a harcát és szintet lép. Először is meg kell szereznie a második diplomáját az Eötvös Loránd Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán. S a választásokon dr. Lukács Júlia néven indul majd. Semmi Szabóné! András már a múlté. Pokolian nehéz lesz a tanítás, a háztartásvezetés mellett plusz egy műszakban tanulni, azaz: tanárnak és diáknak lenni egyszerre, de fog az menni! Más is képes volt már erre. S közben gyűjteni, keresni kell a szövetségeseket, a jobbító szándékú társakat, akik hasonlóan gondolkoznak. Miért is ne alapíthatna ő is egy pártot? Se okosabbak, se ügyesebbek, se talpraesettebbek nem voltak azok sem, akiknek ez sikerült már. S az ország jövője szempontjából ez most mindennél fontosabb. Egy új párt, amelyik tiszta lappal, le nem járatott, friss személységekkel, arcokkal és nevekkal küzdhetne a becsületért, a valódi társadalmi igazságosságért, a hibák, tévedések, összefonódások kiküszöböléséért. Mert tényleg lehet más a politika! Lehet átlátható, makulátlan, erkölcsös, támadhatatlan, valóban a köz javát szolgáló. Csak akarni és küzdeni kell!

A naptár november 3-át mutatott. Júlia elhatározása pedig végleges és mindenre elszánt volt. Hazaérve ennek öröme Morcos emelt adag jutalom falatot kapott, s hozzá dupla simogatást. Aztán a sportos, tornacipős énjét gyorsan átvedlette elegáns tanárnővé. Ivott egy pohár narancslevet, fogta a fekete diplomata táskáját meg a kalapját, és elviharzott. Nekifeszült az új nap friss kihívásainak.

A reggeli csúcs lefutott már. Se tülekedés, se zsúfoltság nem volt a buszon. S ahogy közeledett a kedves helyhez, a fehér falú favorithoz, a tomboló őszben is öröközdes életszínéhez, a gimnáziumhoz, – az érkezés, a viszontlátás meleg érzésébe a majdani búcsú bánata vegyült.

Ez az érettségiző lesz az utolsó osztálya, akiket végigvisz, aztán velük együtt szép lassan elballag ő is. Nagy fába vágja a fejszéjét, nem vitás. De mernie kell! Most, vagy soha! Örökre bánná, ha meg sem próbálná. Azt viszont elhatározta, hogy a döntéséről egyelőre még nem szól senkinek. Az informatika tanár kivételével. Őt még ma bevonja a tervébe. Rá biztosan számíthat, és máris ketten lesznek. – Más érzés!

Épp kicsengettek, amikor belépett a tanári szobába. Szerette ezt a helyet. Hazájával, pontosabban a felsőbb vezetéssel ellentétben, itt nem érezte magát persona non gratanak, vagyis nem kívánatosnak. Kellemes kollegiális kapcsolatban, kifogástalan légkörben dolgoztak együtt. Becsülték és tisztelték egymást. Irigykedés, sárdobálás, ármánykodás, áskálódás nem volt. Terefere, mármint halk politizálás – főleg kávézás közben, – annál inkább. Apró, tapintható feszültség mégis akadt. Senki sem értette, hogy miért épp a legkevésbé eredményes, nem igazán sikeres és elismert kollégát pécézték ki főntről, és miért épp az ő ölébe pottyant a ritka magas állami kitüntetés. Sándort azóta mindenki kerülte. Megvetették, s ha félelmet nem is éreztek, de távolságot mindenképp tartottak vele szemben. Ugyanis abszurd volt a helyzet. Az egész gimnáziumnak ő volt a leggyengébb láncszeme. Felfoghatatlan volt, ki és miért terjesztette fel titokban, s hogy a klientúrából ki intézte ezt el neki. Láthatatlan, csendes tiltakozás, kirekesztés járt érte. A tanáriban hetek óta senki sem szólt az ál-sztár tanárhoz. Alighanem ez már Sándornak is felettébb kínos volt. Ráadásul a történetek miatt az igazgató kevés híján lemondott. Ettől eltekintve azonban a hangulat, a légkör barátságos volt.

Juli gyorsan kipakolt, előkészült, magához vette a 4./A osztálynaplóját, felhörpintett egy kávé, meghallgatta a rivális iskoláról a legfrissebb pletykát, és máris indult, mert becsöngettek.

Parádés reggel, pazar nap. Kiválóan megtartott órák, jó feleletek, pajkos diákok, pajzán viccek. Ilyenre sikeredett ez a sorsdöntő, különleges őszi szerda. Tanítani lehetne, ahogyan Júlia tanított. Ő is érezte ezt. S az osztálya is. Ebédszünetben bő tíz percre elvonult magánbeszélgetésre az informatika tanárral. Olyan volt ez, mint az alapkő-letétel. A sorsuk megpecsételődött. Ők ketten új pártot alapítottak. Júlia megígérte, hogy még ebéd előtt leírja kézzel a párt programját, s átadja Jánosnak. A program sokszorosítása meg a tagtoborzás az ő reszortja lesz.

Júlia boldog volt és elégedett. Jókedvűen csevegett ebéd közben a kollégákkal, aztán rohant vásárolni, főzni, Morcost a szabadba kivinni, és Mónit tiszta lakással, meleg étellel, szerető szívvel hazavárni.

Vacsoránál elnézte a karikás szemű, fáradt, tizenkét éves gyereket. Móni ma négy dolgot írt és kétszer felelt. A szerencsétlen kitűnő tanuló volt, de túlterhelt, mint az összes többi. Még este tízkor is írt vagy olvasott, másnapra készült, ami rettenetes. Ezen az áldatlan állapotban akart változtatni. De most már úgy, hogy megpályázza a miniszterelnök-jelöltséget.

– Kicsim! Holnap tanítás után bemegyek az egyetemre, mert mielőbb be kell iratkoznom. Újra. Szóval én is tanulni fogok, munka mellett. El kell végeznem az Állam- és Jogtudományi Kart. A bölcsész-diplomám most kevés lesz! – jelentette be a pálya-módosító start első lépését Móninak.

– Ez komoly? Na, de miért? – kérdezte tágra nyílt, csodálkozó szemekkel a gyerek.

– Mert terveim vannak! Azt akarom, hogy ne legyen szenvedés a diákoknak az iskola. Leírtam, hogyan kellene ezt csinálni, de még csak válaszra sem méltattak. Úgyhogy indulok a választáson. De előtte tanulnom kell! – sóhajtott Júlia, s máris asztalt bontott. Mielőbb folytatni akarta a világ-iránytű, politikai panoráma-előadásához a felkészülését. Kihívásnak tekintette a feladatot, amelyet önmaga rótt saját magára. Kíváncsi volt rá, hogyan tud majd

vele megbirkózni? Bár a szíve mélyén érezte, hogy mint mágnes a vasat, úgy vonzza, izgatja, érdekli őt ez a téma.

Móni is, Morcos is elszenderedett, már csak ő volt ébren. S keresett, böngészett, olvasott, jegyzetelt, okot és okozatot, tényeket elemzett bőszen. Igaz, egyszer egy téves kattintás miatt pár percre elkalandozott. Ám a kitérő hasznos volt. Így tudta meg, hogy az Uhu-bagoly élethosszig kitart a párja mellett. Sohasem válik, sohasem hűtlen. Ettől a perctől fogva gondolatban örökbe fogadta az összes baglyot. Nagy kedvencei lettek a kutyák, s a lovak mellett. S rögtön eszébe jutott az is, hogy szégyellje magát az áruló, cserbenhagyó, átkozott András.

Amint tisztán látta az európai, s benne az uniós helyzetet, az új erőviszonyokat, vagyis a Merkel utáni Németországot és Franciaországot, s a Sebastian Kurz nélküli Ausztria pozícióját, meg a Brexit utáni Egyesült Királyság koordinátáit, beleértve azt a tény is, hogy ezen a napon a GBP 422,36 HUF-ot, s az euró 359,24 Ft-ot ért, – azonnal bekezdésekbe foglalta a gondolatait. Aztán sorra vette a friss koalíciós válságokat, a puccsokat, a brit-francia vitát a halászati jogok miatt – a Brexit után is, majd meggyőződött Kína világuralmi törekvéseiről, és olvasta, hogy Grúziában is választási csalást emlegetnek. Afganisztánban pedig egy esküvőn a halk zeneszó miatt tálib mészárlás folyt október utolsó napján. – Örület! Ezért újból áttekin-tette az Amerikai Egyesült Államok csapatkivonási manőverét, vagyis az afgán kudarc tényeit.

Joe Biden elnök az Ovális Irodában arról nyilatkozott, hogy 2021. júliusának elejére az ame-rikai hadsereg nagy részét kivonja Afganisztánból. Azt mondta: „Annak valószínűsége, hogy a tálibok teljesen lerohanják az országot, csekély, ez eléggé valószínűtlen.” – Tévedett. 2021. augusztus 15-én a tálibok támadása alatt összeomlott az afgán kormány. Asraf Gáni elnök elhagyta Afganisztánt. Elmenekült. Joe Biden elnök ezt követően hatezer amerikai katonát rendelt a helyszínre, hogy segítsék kimenekíteni a Kabulban rekedt amerikaiakat, és azok afgán munkatársait, szövetségeseit.

2021. augusztus 16-án Biden elnök felelősséget vállalt a történelemért. Beismerte: „A helyzet gyorsabban romlott, mint ahogyan azt vártuk.” Ugyanakkor az őt ért bírálatok kereszttüzében is megvédte a döntését. Utólag is helyesnek tartotta, hogy az ázsiai országból elrendelte a teljes csapatkivonást. „Nincs szükség arra, hogy amerikaiak haljanak meg egy olyan háború-ban, amelyet maga az afgán haderő nem akar megküzdeni.” Elismerte, hogy: „Az afgán had-sereg összeomlott. A legcsekélyebb ellenállás nélkül is.”

Mr. Biden a lassú evakuációt az afgán kormány hibájának nevezte, majd 2021. augusztus 22-én azt mondta: tudja, hogy a terroristák ki fogják használni a keletkezett helyzetet. Így is lett. 2021. augusztus 26-án egy öngyilkos merénylő bombát robbantott a kabuli Nemzetközi Repülőtéren. A bombatámadás 13 amerikai katonát, és 169 afgán civil lakost ölt meg. Mr. Biden válaszlépésként bejelentette, hogy le fogják vadászni az elkövetőket. Mind meg fognak fizetni a tettükért.

Másnap bejárta a világot az USA megtorló lépésének a képsora. A hírekben azt állították, hogy egy amerikai drón-támadásban megölték a kabuli Nemzetközi Repülőtér elleni bomba merénylet két kitervelőjét. Utóbb azonban kiderült, hogy tévedés történt. Afgán civileket gyilkoltak meg.

Az Amerikai Egyesült Államok hadseregének utolsó tagja 2021. augusztus 30-án hagyta el a kabuli repülőtér, vagyis Afganisztánt. Mr. Joe Biden, az USA 46. elnöke, a teljes amerikai csapatkivonás kapcsán kijelentette, hogy az evakuációs program nagy siker volt. Tizenöt nap alatt 120 ezer amerikai állampolgárt, s azok afgán szövetségeseit, munkatársait mentették ki az országból. Ugyanakkor elismerte, hogy legalább száz olyan amerikai állampolgár van, aki

el akarta hagyni Afganisztánt, mégis Kabulban rekedt, s az utolsóként felszálló amerikai repülőgépen sem kapott helyet. Mindez annak ellenére történt így, hogy Joe Biden elnök 2021. augusztus 18-án kijelentette: addig nem távoznak, amíg mindenkit ki nem mentenek. Hivatkoztak arra is, hogy a tálibok megígérték: bárki, akinek utazási engedélye van, továbbra is elhagyhatja majd Afganisztánt. Állítólag a valóság ezt is megcáfolta. Így sokan kételkednek Mr. Biden ama kijelentésében, mely szerint „ezt aligha lehetett volna ennél jobban csinálni”. Az Afganisztánból való kivonulást, s az evakuálást számos ország vezető politikusa az Egyesült Államok egyik legnagyobb kudarcának minősítette. – Ha legalább azt tudhatnánk, hogy a száz Kabulban maradt amerikai és afgán állampolgár egyáltalán él-e még, akkor könnyebb lenne eldönteni, hogy kinek van igaza! A hírportálok egymásnak ellent mondvá tudósítottak arról is, hogy a száz Afganisztánban rekedt amerikai és afgán állampolgár névsora véletlenül a tálibok kezébe került. A másik verzió szerint az amerikai vezetés adta át nekik, a kiutazásuk segítését kérve. Aki a túlélési esélyeiket latolgatja, annak számolnia kell a tálibok nyílt utcai kivégzéseivel is. Effajta, mobil telefonokkal titokban készített felvételek is sűrűn napvilágot láttak már.

Júlia biztos volt abban, hogy az afgán helyzettel részletesen kell foglalkoznia. S ennek kapcsán kell majd áttekintést adnia az Iszlám Állam terrortámadásairól. 2001. szeptember 11. Ettől a dátumtól kezdve gyűjti majd össze a párizsi, londoni, berlini, müncheni, brüsszeli és egyéb terrortámadások tényanyagát. Filmrészleteket, újságcikkeket is be fog mutatni.

Ezután hosszan elidőzött a bolygó betegségei témakörnél. Erdőtüzek, földrengések, hurrikánok, tájfunok, cunamik, vulkánkitörések, késelések, robbantások, terrortámadások. Veszélyes városok, veszélyeztetett állatfajok. Migráns- és Covid-válság egyidejűleg. Illegális bevándorlók rohamozzák meg a határkerítéseket. Migránsok tucatjai fulladnak meg az embercsempészek autóiban. Covid-katasztrófa. Fertőzöttek, oltottak és oltás-ellenesek, vakcina elleni tüntetések. Brüsszeli eljárások, hadüzenetek, leckéztetések. G20-ak, klímacsúcs, célkitűzések. 2021. augusztusában a Biden-adminisztráció törvénytervezetet alkotott arról, hogy „2030-ra az USA üvegházhatású gázkibocsátását 45 %-kal fogják csökkenteni. Ennek fedezetére 3,5 billió dollárnyi összeget” jelöltek meg. A klímacsúcs fontos célkitűzése másfél fokra csökkenteni a globális felmelegedést. A tengeri élőlények átlagosan ötven méterrel lejjebbre helyezték át az életterüket, hideg vizet keresve. – Apropos, víz! Afrikában sorban állnak érte, s egyetlen literéért ölni képesek. Oroszország. Területén a sztyepp lassan Európa első sivatagja lesz. Olaszország. A Tevere folyó újraélesztése zajlik vízpótlással, miközben Velence víz alá került, s a Mont Blanc csúcsa egy méterrel zsugorodott. Vagyis a Föld bolygó, amelyen élünk, s a világ, amely körülvesz minket, beteg. Szenved, kínlódik a természet, az ember, a növény, s az állatvilág is. A glasgow-i klímaértekezlet sorsfordító jelentőségű. Elsősorban azért, mert véget vet a szénből nyert energia termelésének és felhasználásának. 197 ország küldöttei, a világ vezető politikusai, végre nemcsak beszélnek arról, hogy a Föld bolygó a huszonnegyedik órában van a klímakatasztrófa elkerülését illetően. Megállapodást, egyezményt fognak aláírni. Lényeges, hogy a magyar államfő is részt vett a konferencián, s bejelentette: hazánk 2030-ig biztosan, de talán már 2026-ra beszünteti a szénalapú áramtermelést.

Lehetséges, hogy negyvenöt percbe ennyi mindent nem lehet majd belesűriteni! – futott át az agyán. – Sebjaj! Akkor két osztályfőnöki óra anyaga lesz az örült világ, a puskaporos hordókörkép! – nyugtatta magát. S közben arra gondolt: ha az árközi kollégiumban tanítana, vagy ha a Pasaréti Gimnáziumban is volna egy kerti korsós lány-szobor, akkor Abigél szerepét ő venné át. Ő válaszolna a bajba jutottak, kétségbeesettek, szomorkodók, rászorulók kérdéseire, leveleire addig is, amíg a reform-terveit megvalósíthatja. Mert bizony, jó lenne tudatni a diákokkal, hogy fel a fejvel! Már úton a segítség! Születőben van a megoldás! Kitartás! Lesz ez jobb is! Az ország összes alma materének, valamennyi diákjának hamarosan könnyebb, értelmesebb, szebb lesz az élete. S végre jut majd idő, meg tanári szabadság arra is, hogy

Nyilas Misikké nevelődjenek a gyerekek. Rendes iránytűt, alapos útravalót kapjanak, hogy mindig megállják a helyüket. – Bármilyen bűnös is körülöttes a világ, a legfontosabb: jónak lenni, tisztának, becsületesnek maradni – minden körülmények között! – Ez a legfontosabb tanári, nevelői üzenet, ami átadható. S ez nem csupán egy lecke a sok közül, hanem maga az élet. *Ars poetica. Credo.* – Ezt kell megértetnie a diákjaival. Politikai és erkölcsi iránytűt kell átadnia egytől egyig mindegyiknek, hogy tisztán lássanak. Meg kell tanulniuk: sokszor maga az Út a fontos. Olykor lényegesebb, mint a Cél. És megesik, hogy az Út maga a Cél. Ám a fair play szabályai nélkül mindez semmit sem ér.

VIII. FEJEZET

A FEKETE DIPLOMATA TÁSKA TITKA

Látszólag ez a nap is csak olyan volt, mint az összes többi. Júlia számára azonban sorsfordítónak vált. Eldöntötte, hogy pályát módosít, s hogy erre teszi fel az életét. Többre hivatott annál, mint amit most csinál. Szintet lép. Akkor is, ha pokoli akadályokat kell majd leküzdenie, és rengeteg áldozatot kell hoznia. De elindul az Úton, és végig fog menni rajta. Történjék bármi, mindig tiszta, becsületes eszközökkel fog harcolni, küzdeni, versenybe szállni. Győzni szeretne. De lehet, hogy veszíteni fog. Mégis meg kell próbálnia! Mert ő befolyást, hatalmat nem önzés, visszaélés, meggazdagodás, egyéni sérelem-megtorlás, vagy ego-hizlalás céljából szeretne szerezni. Ereiben ott érezte az erőt a második diplomája megszerzéséhez, s a választási küzdelmekhez. Igaz emberként, emelt fővel, s a gondokról mindig őszintén szólva akar kiállni ország-világ elé, hogy a közjót szolgálja. S amit a gyerekeknek szokott tanítani, azzal most saját magát biztatja. – Légy hű önmagadhoz, és sohase felejtse el, hogy honnan jöttél!

Már éjfélre járt az idő, amikor megcsörrent a mobil telefonja. János hívta. Lelkesen mesélte, hogy máris sokaknak tetszik a vadonatúj politikai program. Szépen gyűlnek a támogatók, a szimpatizánsok, szaporodnak az aláírások, szóval, alig pár óra alatt megszületett a párt! Holnaptól már országos lesz. Tizenketten dolgoznak rajta. Mindannyiuk meggyőződése: ha ez a párt nyer, azzal Magyarország nyer.

Júlia füleinek zene volt minden szó. Még nagyobb lendülettel, odaadással, hittel készült és küzdött – Magyarország új jövőjéért. Igazolva látta Berzsenyi szavait:

„Merj! A merészség a fene fátumok
Mozdíthatatlan zárait átüti.”

Nem telt bele fél óra, amikor János újból hívta. Hiába, rendkívüli a helyzet. Ilyenkor nem számít, hogy mit mutat az óra. Hiszen új idők új programjával készülnek előállni. Korszakováltás és azt követően új időszámítás lesz.

– Júlia, kedves! Rengeteg dolgot kell sietve tisztázni. A párt megalakult, a támogatók, a tagság száma gomba módra nő. Na, de ezt legalizálni is kell! Holnap megyek az öcsémék ügyvédi irodájába. A dolog jogi részét ők intézik majd. Kihajtják az új pártnak járó állami támogatást is. Abból fedezzük a költségeket. Muszáj lesz irodát is bérelni. És neked is át kell gondolnod egy csomó dolgot. Tiéd a párt. Te vagy az alapító-elnök, és te leszel a miniszter-elnök-jelölt. De ne áltasd magad! Jó, ha a negyedik osztályodat végigviszed! Utána dobbantanod kell. Ami az Állam- és Jogtudományi Kart illeti az Eötvös Loránd Tudományegyetemen, szerintem kizárt, hogy magyar-történelem szakos gyakorló tanárként neked, aki ugyanitt a Bölcsészettudományi Karon szerezted a diplomádat, felvételizned kelljen. Ugye, tudod? Magyarból meg történelemből lenne a belépő vizsga. Nevetséges volna. Na, de nem is ez a lényeg, hanem az, hogy év-összevonással kellene végezned. Két évet egy esztendőre zsugorítva. Nehogy kifussunk az időből. Mert ugyebár, a pártot működtetni kell. Budapesten meg vidéken is gyűléseket illik tartanod. Helyetteseket, tisztségviselőket is mielőbb muszáj választani. Nehéz lesz idővel győznöd! Ja, és a pénzből, amit az államtól kapunk, egy amerikai team-et kérünk fel. Ők segítik majd a kampánymunkánkat. Jövő héten az egyikük már érkezik is. Kedden. Egyelőre csak veled akar foglalkozni. Majd mondom a részleteket. De tudnod kell, hogy ez nem lesz ám sétagalopp. Légy szíves, holnap délig írd meg a nyilvánosságnak szánt életrajzodat! Fotó még nem kell hozzá. A Maestro máris szólt, hogy megtanítanak járni, ülni, méltósággal a mikrofonok, s a kamerák elé lépni. A külsődet is megváltoztatjuk. A hosszú vörös hajból barna konty lesz, s hozzá kalap meg kesztyű. Finom, diszkrét sminket kapsz. Új külsőd, új éned lesz. Te leszel az új Magyarország új arca. Lenyomsz

mindenkit! Európa a lábaid előtt fog heverni. Rajta, kislány! Amúgy tíz kilót le kell adnod, és szemüveget nem hordhatsz. Kontaktlencséd lesz helyette. Különben is, te mindig csak fejből beszélhetsz majd. Papír nélkül! Neked ez is menni fog. Meg az összes többi is. Nem véletlen, hogy magán tévé-stúdióban lesz a találkozótok. Jövünk persze mi is. Meg a fotósok is. Az átváltoztató szalonban meg előző nap délután várnak. – Ja, és máris vegyél angol kosztümöt! Vigyázz, a szoknya hossza térdvonalban lehet csak. Színárnyalatban hozzá illő, vele egyező ridikült, meg félmagas sarkú cipőt is be kell szerezned. Gyorsan, mert a fotózáshoz ezek már mind kellenek! Lesz anyagi fedezet. A pártelnöki ruhapénzedből több garnitúrára is futja majd. Menedzsért is szereztem már. Üzeni, hogy készítsd a lelkedet! Átkozottul jónak tartja a politikai programodat. Biztos benne, hogy győzni fogunk. De pokolra kell ahhoz menni. A menedzser profi miniszterelnökké fog téged kiképeztetni. Ül le, ha állsz, és kapaszkodj! Szerinte az életrajzodban nem lehet benne a válás. Azt a fránya Andrást hívd vissza, vagy fogunk neked gyorsan valakit, mert ez a nyavalyás gyenge pont az egyetlen, amit le kell vadásznunk. Nem lehetsz egyedülálló! Nem lehetsz elvált! Családot kell mutatnunk a népnek! Minden más oké. – Ja, és az állam- meg a jogtudományok mellett hetente kétszer nyolc órán át angol képzést is kapsz. Hiába van felsőfokú nyelvvizsgád! Kenterbe fogsz verni mindenkit. De ehhez két anyanyelvű segítségre lesz szükséged. Ne aggódj, a munkamegosztást rendesen megcsináljuk. Párt-szlogen, címer, molinók, stempli, politikai program-sokszorosítás, minden menni fog. Beindul a gépezet. Neked erre nem lesz gondod. Most csak magaddal törődj! Unatkozni nem fogsz, az biztos! Kormányfő-képző órarended lesz. Jön hozzád beszéd-technika tanár is. Hangerőt, hangszínt, hanglejtést és tökéletes kiejtést fogsz tanulni. Ne hidd, hogy csak nyelvtörőkkkel fognak gyakoroltatni! A „sárga bögre görbe bögre” meg „az utca végén sarok” tízszer gyorsan elmondva csak a belépőd lesz. És persze, jön a viselkedés-tanár, meg a stylist is. Beléd verik a helyes testtartást, fejtartást, kézfogást, ülést, rögtönözni meg vitatkozni is megtanítanak. Stúdió-körülmények között is. Szóval, kamera- és mikrofon-barát leszel. Mert nem mindegy, hová nézel, hogyan hajolsz le, kihez hogyan szólsz, és hogyan mondasz beszédet. A verbális meg a nem verbális kommunikációból is kiképeznek. Fejből fogsz beszélni, témákra azonnal rögtönözve, stílusos megjelenéssel, hibátlan testtartással, kellő hangerővel, megfelelő szóhasználattal, remek beszédtempóval – a kamerák, a mikrofonok, s a fotósok, a riporterek kereszttüzébe is. Megtanítják: történjék bármi, nem szabad, hogy kihozzanak a sodrodból! Higgadtnak, tökéletesnek, perfektnek kell maradnod mindig! Órákat veszel majd abból: hogyan kell reagálnod az örült világ, a Crazy World összes csalafintaságára. Nem engeded, hogy megzavarjanak. Kezelned kell a paparazzikat, a beszélásokat, a provokatőröket, az operatőröket, a pengeváltásokat, a testbeszédedet, meg az álhíreket, a rólad szóló false reportokat, fake news-okat. Ehhez megtanítják majd a diplomáciai etikettet is. – Ja, és a Maestro üzeni, hogy rajtad meg a ruházatodon is mindent cserélünk, megváltoztatunk – egy kivétellel. A fekete bőr diplomata táska OK! Az maradhat. Az imázsodból az rendben van. „Meg van véve!” – Ezt mondta. S hogy mielőbb tanuld meg az Illem, etikett, protokoll című könyvet. Profi leszel! Vértanár! És tarolni fogsz. Csak hát, időigényes a dolog. A diplomáciai protokollt úgy kell vágnod, mint egy verset. Még valamit. Kereszt-félévvel az állam- és jogtudományi másod-diplomádért máris ringbe szállhatsz! S hogy könnyebbséget is meglebegtessek a szemeid előtt, a párt alelnökeként az elnök asszonynak tisztelettel jelentem, hogy holnap délutántól vége a villamosos bumlizásodnak! Kocsit lízingelünk, az hoz-visz majd téged mindenhová, sofőrrel. Úgyhogy útközben is olvashatsz, tanulhatsz majd. A diplomáciai protokollal kezd! A Maestro kéri, hogy az öltözködés, a vendéglátási protokoll, a sajtótájékoztató, a beszéd és étkezési kultúra, a delegációs protokoll, meg a „viselkedés, etikett és protokoll külföldön” című fejezeteket legyél szíves megtanulni, mire érkezik. Tudja, hogy versenyt kell futnunk az idővel is, ezért hajt máris, mint Zinger a varrógépet. De nézd el neki! Jót akar! És nagyon hisz benned, meg a programodban is! Máskülönben el sem vállalta volna a munkát. Láthatod, olyan lelkes csapatod van máris, mint senki másnak. Szó se róla, kell is ez, mert „nagy vadra megyünk”. De mindenki

felteszi mindenét, beleértve az életét is, egy lapra. Rád meg a pártra. Együtt sírunk, együtt nevetünk. Helyesebben: a végén csakis mi nevetünk! Mert jövőnk, látunk, és győzünk! Te leszel a következő kormányfő! S a győztes párt, a befutó a miénk lesz! Mi, vagy senki! Más nem képes a régieket kirobbantani a fészükéből. Rendesen bebetonozták a hatalmukat. Csak hát nem számoltak veled! Meg velünk! Atombombát, dinamitot nem vártak. – Itt vagy? Mintha elakadt volna a szavad meg a lélegzeted! Pedig lenne még valami. Te leszel Magyarország első női miniszterelnöke. Le fogod hengerelni, földbe fogod döngölni az összes többi jelöltet. Menni fog! Ne félj! Csak nézd meg a találkozástok előtt a Lady Margaret Thatcherről készült filmet! A Maestro üzeni, hogy ő legyen a példaképed! Óriás volt! És te is az leszel! Csak küzdj meg érte! Csináld meg magadat! Melletted fogunk állni. Fogjuk a kezedet, tartjuk a hátunkat, adjuk a vállainkat, a neveinket, az életünket, mindent! Úgyhogy Julcsi, gyerünk! Csapjunk a lovak közé! Mostantól rajtad a világ szeme! Hajrá, kislány! Mutasd meg nekik!

– Rendben! Megpróbálom! – suttogta lassan, félíg aléltan a máskor oly határozott, lendületes, mindig optimista, pozitív szemléletű Júlia. Aztán nagyot sóhajtott, és kibökte, mi az, ami a szívét nyomja.

– Vállalok, végigcsinálom mindent. Kivéve egyet. Andrást nem hívom vissza. Egyedül vagyok, és soha többé nem megyek férjhez. Még egy tragédiát nem bírnék el. De régi közös családi fotókat tudok adni. És mellettem lesz Móni!

– Rendben. Majd valahogy megoldjuk. De támadási pontot, gyenge láncszemet nem hagyunk! Az öcsém egyik ügyvéd barátja kivédheti ezt a gólt. Beszélek vele. Ő is belépett a pártba. Biztos, hogy szívesen eljön a fotózásra. Bízd ezt rám, és ne aggódj! Csak a magad nem kevés dolgával foglalkozz! – harsogott mindent elsőprő határozottsággal, máris győzelem-ittas magabiztossággal János.

Szóval, a fekete diplomata táska, ami valójában egy bőrből készült kis bőrönd – maradhat. Minden más változik, átalakul. El kell búcsúznia a frizurájától is, ahogyan az egész eddigi életétől is. – Örült világ! De visszalépni már nem lehet. – Ne nézz hátra, csak előre! – biztatta magát. S rögtön elhatározta, hogy a fekete diplomata táska örökre jelképes tárgya lesz. Mindig abban fogja hordani az új párt összes iratát, friss dokumentumát, ebben viszi majd a holmijait az ELTE Állam- és Jogtudományi Karára, s vele lesznek a régi, meg a majdan készítenő fotók is. Becsomagolja a múltját s a jelenét, és ezzel a táskával fogja végigjárni a beszédtechnika óráktól kezdve a televíziós vitákig az összes nyilvános megmérettetést. A fekete diplomata táska lesz a kísérője, s a kabalája. Ezzel a táskával indul harcba a hatalomért, a befolyásért, – a jövőért. S ettől a naptól fogva már ő is hitt abban, hogy a tárgynak is lehet lelke. Tudta, hogy nagy idők tanúja lesz a kis bőrönd, amely – mint a múltja, – elválaszthatatlan tőle. S mert minden az oktatási reformmal, meg az örült világ című politikai összefoglaló előadásával kezdődött, eldöntötte azt is, hogy mindkét anyagot relikviává nyilvánítja, s az egyik példányukat a fekete táskában, a másikat pedig az otthoni íróasztalában tárolja.

Jócskán elmúlt már éjfél. A Júlia utcai Júlia az erkélyére ment, hogy farkasszemet nézzen a távoli fényekkel, amelyek most a meghódítandó várost, s általa az egész országot jelképezték. – Történelmi nap, történelmi pillanatok! – konstataulta magában, aztán a fürdőszobai óriás tükörhöz lépett. Búcsút intett a leengedett hosszú vörös hajkoronájának. Holnap már barna és kontyos lesz. – Voilá, itt a miniszterelnök új kihívója! A lenézett, megalázott szürke kis középiskolai tanárnő, a klientúrán kívüli, akit megcsúfoltak, cserben hagytak a hazaszerezetével, s még csak válasza sem méltattak. Pedig a munkájáért köszönettel tartoztak volna, ha ez a volna ott nem lett volna.

Júlia erélyes derűvel szemlélte a tükört, s benne önmagát. Hetyke büszkeséggel nézett szembe önmagával. Elementáris, iszonyú erő és elszántság munkált benne. Ezzel a határtalan, végtelen, tomboló erővel készült elsöpörni a jelent, hogy egy új, igazságos, tiszta, becsületes, méltó

Magyarországot építsen fel a romokon. Új rendet akart teremteni, amely nem csupán az oktatás gyökeres reformjában különbözik az előző kormányzástól. Olyan új világot álmodott, amelyben a múlt héten nála járt nyolcvan feletti idős, tiszteletre méltó dugulás-elhárító szerelőnek már nem kell este nyolckor is kínok kínjával, fáradtan hajlongva csapot szerelnie, pumpálnia, szűrőt tisztítani. Új, stabil, méltó és igazságos foglalkoztatás-politikát, s ország-eladásítás nélküli korrekt, infláció-követő nyugdíjrendszert tervezett, amelyben a nyolcvan éven felüli megfáradtak már nyugodtan otthon pihenhetnek. A vadkapitalizmust, az önpusztító kizsákmányolást, s az elcsalt rendszerváltás egyéb drámai következményeit drasztikusan ki fogja irtani.

Elégedetten lépkedett ki újból az erkélyére. Nézte a Holdat, s most először már a Föld bolygó legközelebbi szomszédjára is másként nézett. Nemcsak azért, mert ez az egyetlen égitest, amelyen ember járt. Hanem, mert zavarták az egymásnak ellentmondó hírek. Eddig a tudósok azt mondták, hogy a Holdon nincs levegő, nincs víz, így időjárás sincsen. Most pedig a kutatók másik csoportja azt állította: ha a Földet baj érné, az emberi civilizáció simán evakuálható volna a Holdra, mert oxigén van bőven. Az áttelepülés csupán pénz és elhatározás kérdése. Ráadásul hely is van bőven, hiszen a Naprendszer belső bolygói közül a Földnek van a legnagyobb Holdja. S a távolság is „csak” 380 000 kilométer. A gravitáció pedig szépen összetartja a két égitestet, vagyis a Földet, s a Holdját. Azt ellenben elhallgatták a cudarok, hogy a Hold tömege sokkal kisebb, mint a Földé. S olyannyira gyenge a gravitáció a Holdon, hogy ha valaha volt is rajta víz meg levegő, az mind megszökött az űrbe. – Igen, Júlia alapos volt, széles látókörű, művelt, intelligens, képzett és következetes. Megvolt a maga véleménye a földi nagyhatalmak erősödő űrháborújáról is. Miközben milliók estek a Covid-járvány, s a terrortámadások áldozatául, némely országok már a Marsot, s a Vénuszt is lefoglalták, nem csupán a Holdat. Új hidegháború tört ki. Ezúttal a földi nagyhatalmak űrfegyverkezése és a Naprendszeren belüli bolygókért folytatott hatalmi harca viszi el a dollár-milliárdokat, pedig az emberek milliói éheznek, szenvednek, munkanélküliként tengődnek, nélkülöznek, vergődnek.

Miközben merengett, a távolból tétova macska-nyivákolásra lett figyelmes. Micsoda szerencse, hogy Morcos már tíz óra óta az igazak álmát alussza odabent, a kedvenc előszobai foteljában! Ha ő is az erkélyen volna, biztos, hogy az ősi négy lábú ellenség közeledtét szó nélkül nem hagyta volna. Az ókori felfogással ellentétben Morcos nem tekintette volna szent állatnak az ilyen pernahajder szobacitát, amelyik éjszaka kóborolgat, kalandozgat, kiszökik, olykor otthonról napokra eltűnik, aztán a hasa haza húzza. De egeret legfeljebb a tévé képernyőjén lát. Haszontalan, hűtlen, kóborló, kódorgó ragadozók, doromboló, nyávogó, hízalgő vadászok ezek, akiket hol a Napisten rokonainak, hol az ördög macskáinak neveznek! – gondolta Júlia. Ő apró gyermekkor óta egyfolytában a kutyák pártján állt. Macskája sohasem volt, de mégis imádta Karinthy aforizmáját: „Álmomban két macska voltam, és játszottam egymással.” – Igen, a nagy, a merész, a sorsfordító álmok! S az érzés, hogy „nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek”, – fergeteges! Ezért érdemes pokolra szállni, ringbe menni, versenyezni, megmérettetni, életre, halálra megküzdeni. Kedvenc költője, a Párizs-imádó Ady jutott az eszébe. Érezte már, hogy ez lesz „A csodák esztendeje”. S bízott benne, hogy „Ad az Isten”. S hogy a győztes örömeivel nézhet majd „A Holnap elébe”.

Kemény start lesz. Elképesztően sok munka vár rá. De állni fogja a sarat. – Mottó az induláshoz? Igen, ez is fontos. Természetesen Adytól.

„... S álmodom néha
A legmerészebb, legszebb álmot,
Dalaim egy világ fülébe zengnek
S hangoztatják a megváltásnak
Szent, égi szózatát
Egy megtévedt nagy világ előtt.”

IX. FEJEZET TÍZ ÉV MÚLVA...

Kereken tíz esztendővel később nagyot fordult a világ. A bolygó közel fele karbon-semleges-sé vált, és harminc százalékkal csökkent a széndioxid-kibocsátás. A szénből nyert energia termelését, felhasználását – India kifogása ellenére, – megtiltotta a 197 ország részvételével megrendezett 2021-es Glasgow-i klímacsúcs. A kék bolygó végre zöldülni kezdett.

Kína gyilkos Covid-vírusát, – ahogyan a kibocsátó ország világuralmi törekvéseit is, – sikeresen megfékezték a nagyhatalmak.

Az Európai Unió darabjaira hullott, majd megszűnt, felbomlott.

Az Amerikai Egyesült Államok új elnöke Antony Blinken lett, aki a Demokrata Párt színeiben fölényesen nyerte meg a választásokat. A Joe Biden váltó Donald Trump a második ciklusának letöltése után nem indulhatott az elnöki posztért. Higgadt, korrekt hatalom-átadás történt. Ezúttal a Capitolium ostroma is elmaradt. Joe Biden sajnálatos módon nem tudott jelen lenni a január 20-i hivatalos beiktatási ceremónián, mivel gyengélkedett, s épp kórházban feküdt. Mr. Antony Blinken alelnöke Kamala Harris lett.

Oroszországot továbbra is Vlagyimir Putyin elnök vezette. Külügyminisztere változatlanul a legendás Szergej Lavrov volt, így helyén maradt a verhetetlen történelmi páros.

A Francia Köztársaság elnöke immár másodszor Nicolas Sarkozy lett. A koholt vádakkal való meghurcoltatása után tisztázta magát, talpra állt és elégtételt vett. Meggyőző, ötvennyolc százalékos többséggel elegánsan nyerte meg az elnökválasztást az Unió egy Népi Mozgalomért nevű pártja élén. Hatalomra kerülésének első esztendejében ismét nősült. Ezúttal jól választott, amit a francia nép, s a nemzetközi sajtó elégedetten nyugtázott.

Magyarország új miniszterelnökét dr. Lukács Júliának hívták. Személyében először került női politikus a kormányfői posztra. Júlia, aki továbbra is Párizsban, a Júlia utcában lakott, egyúttal a harmadik erőnek nevezett Magyar Igazság és Becsület Párt alapító elnöke is volt. Folytatta elődje határozott migráns-politikáját. A déli határkerítés védelmét megduplázta, a bevándorlók letelepedési kötvény-rendszerét viszont megszüntette. Kiállt a rezsicsökkentés mellett. Családbarát politikát folytatott, vagyis a gyermekvállalás miatt anyagi hátrány senkit sem érhetett. Ugyanakkor megszüntette az „aki gyermeket vállal, anyagilag is jól jár” elvet. Nem engedte, hogy üzletté váljon a gyermekvállalás. Csökkentette Magyarország vészesre duzzadt adósság-állományát, ugyanakkor gyorsította az ország önálló haderejének a fejlesztését. Gyökeresen átalakította, diák-baráttá, emberségessé tette az oktatási rendszert. Átszervezte és korszerűsítette az egészségügyi ellátást, továbbá működőképessé tette a büntető igazságszolgáltatást. Visszaállította az önálló szakminisztériumok rendszerét, és nyolcvan százalékkal csökkentette az államtitkárok, kormánybiztosok, tanácsadók, főtanácsadók, politikai elemzők létszámát. Örült, hogy az Európai Terror-elhárítási Nemzetközi Központ Budapesten kezdte meg működését, s hogy a Közép-Európai Egyesített Nemzetközi Haderő főhadiszállása is a magyar fővárosba került. Dr. Lukács Júlia büszke volt arra, hogy a rendszer-váltás óta most először nem követte politikai tisztogatás a választásokat, illetve a hatalom-átvételt. Elrendelte, hogy minden egyes hozzá írott levélre tizennégy napon belül válaszolni kell, s az összes állampolgári kezdeményezést, javaslatot, ötletet meg kell vizsgálni, és meg is kell köszönni. Klientúrája, holdudvara, újjgazdag oligarcha baráti köre nem volt. Magyarország sportnemzetté válását ő is támogatta. Az MLSZ új elnökével együtt ott szurkolt minden futballmeccsen, ahol a magyar nemzeti tizenegy játszott. De a forint-milliókkal nem engedett labdázni. Júlia számára a lakosság jobb életszínvonala, egészsége volt a fontosabb. A

költségvetés átalakításával felszabaduló jelentős összegeket munkahelyek teremtésére, valamint a munkanélküli segély és az ápolási díj összegének emberi léptékűvé szabására fordította. Elrendelte, hogy diplomás szakemberek nem vezényelhetők ki hídépítés, falevelgyűjtés és egyéb fizikai munkavégzés céljából – közmunkára. Álláskeresői támogatás folyósítására mindenki addig jogosult, amíg az iskolai végzettségének megfelelő munkakört nem tudnak felajánlani neki. Törvénybe iktatta, hogy a munkanélküli segély és az ápolási díj összege nem lehet alacsonyabb a mindenkorinál nettó átlagkeresetnél. Megtiltotta az emberi méltóság megsértését, s az internetre feltett gyűlöletbeszéd, uszítások súlyos szankcionálásáról írt alá frissen életbe lépő új törvényt. Emellett visszaállította az országos pszichiátriai gondozó hálózatot, melynek központja az évek óta bezárt Lipótmezei Klinika lett. Állami tulajdonba vette a Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtér, és újraindította a magyar légitársaságot Új Malév néven. Minden létező nemzetközi fórumon elítélte a trianoni diktátumot, és visszakövetelte a hazájától elcsatolt kétharmadnyi területet, így a magyar külpolitikát is új alapokra helyezte. Az antiszemitizmus, a rasszizmus megnyilvánulásait, s a rendfenntartó erők provokálását, valamint a Parlament épületének a rongálását, s általában véve minden jogsértést, bűncselekményt a korábbinál jóval szigorúbban büntetett. Hatalomhoz, befolyáshoz, az állami szférában munkahelyhez, poszthoz, megbízáshoz, megrendeléshez és kitüntetéshez kizárólag az egyéni, személyes teljesítmény, s a tudás alapján lehetett hozzájutni. Júlia elsőként a Szlovákiában élő Malina Hedviget tüntette ki, akit 2006-ban a magyarsága miatt véresre vertek, majd a szlovák hatóságok meghurcoltak. Áldozatként védelmet nem kapott, ráadásul az elkövetők helyett ellene emeltek vádat. Malina Hedvignek Magyarország legmagasabb kitüntetését adományozta, és személyesen mondott köszönetet Zuzana Čaputová szlovák államfőnek, aki szintén elítélte a történeteket, s nemrég bocsánatot kért Malina Hedvigtől.

Júlia egyetlen rokona, ismerőse, családtagja sem részesült semmiféle megkülönböztetésben, anyagi vagy egyéb előnyben. Állami megrendelést egyikük magáncége sem kapott. Hatalmas érzés volt számára látni, hogy a munkája nyomán valóban sikerült jobbra tennie a világot. Minden társadalmi réteg összes tagja szintet lépett, komfortosabban élhetett. Korrupció, összefonódás, visszaélés, koncepciós per nem létezett. Megszűnt a politikai üldözés és a feketelista fogalma. Magyarország jogállammá vált.

Júlia személyi védelmet és kormányfőnek járó fekete szolgálati Mercedest kapott, sofőrrel. Már nem villamosozott, nem buszozott.

A válaszra sem méltatott oktatási reformtervezetét, amely nélkül ma is a Pasaréti Gimnázium tanára volna, máig otthon őrzi a fiókjában. Ahogyan az „Őrült világ!” című előadásának a szövegét is.

Beszédeit, hozzászólásait mindig maga írja. Angolul is. Büszke rá, hogy ő segít másoknak, nem pedig fordítva.

Az állami ünnepeken, s a külföldi útjain a tiszteletére felcsendülő Himnusz számára új értelmet kapott. S a magyar nemzeti lobogó láttán is mást érez, mint korábban. Visszakapta a tőle elidegenített hazáját, s annak összes szimbólumát. Ezt a munkája jutalmának tekinti. Ő is azt vallja: Jót, s jól. Ebben áll a nagy titok.

Nagy formátumú, tiszteletet parancsoló, érett reálpolitikusként tartják őt számon szerte a világon. – A magyar Vaslady! Így hívják a háta mögött, a legendás brit miniszterelnök nőre, Lady Margaret Thatcherre célozva. S bár a munkájának él, mégis nagyot dobbant a szíve, amikor életében először személyesen találkozott az Amerikai Egyesült Államok elnökével. Tíz év óta először vette észre valakiről, hogy az illető férfi, vonzó, és még ráadásul okos is. Szerencse, hogy kiválóan beszél angolul. Annyira, hogy Leo Tolstoytól a War and Peace vastag kötetét is magával vitte az útra, és azt olvasta. Ennek hiányában Washington, a Fehér Ház, s az Ovális Terem – Mr. President Blinken háttereként, – alighanem agyonnyomta volna.

Annyira, hogy megszólalni sem bírt volna. S amikor az amerikai elnök viszonzta a látogatását, vagyis elfogadta a csöpp, csonka Magyarország meghívását, és Budapestre repült, – az elmúlt tíz évének, s talán az egész addigi életének – az volt a legeslegszebb napja.

Szabó Mónika az Egyesült Királyságban, az Oxfordi Egyetemen tanul. Orvosnak készül. Diplomájának megszerzése után nem tervezi, hogy visszajöjjön Magyarországra. Londonban kíván élni és dolgozni. Párt is ott talált egy kiváló brit sebész doktor személyében.

Morcos tizenhárom éves korában hasi daganat műtét közben elpusztult. Mónival fél évig gyászolták, de utána nem bírták tovább kutya nélkül. Az új Kismorcos kiköpött mása a réginek. Ő is Halásztelekről való hófehér puli. Játékos, intelligens, kedves, de az idegenekkel szemben heves. Érkezése óta becsülettel védi a lakást, amelyben felnevelkedett. Gazdáját, aki kora reggel és késő este is sétálni viszi minden nap, az élete árán is megvédené.

Magyarország új miniszterelnöke az Országház épületében, a dolgozó szobája falára két, képként bekeretezett idézetet függesztett ki. Mindkettő a kedvenc költőjétől, Ady Endrétől való.

„Akarom, mert ez bús merészség,
Akarom, mert világ csodája,
Valaki az Értől indul el
S befut a szent, nagy Óceánba.”

A magyar nemzeti lobogó mellett túloldalt, mindig ott lóg a másik mottó is:

„Bár zord a harc, megéri a világ.
Ha az ember az marad, ami volt:
Nemes, küzdő, szabadlelkű diák.”

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT Pulitzer-díjas tv-riporter, író, újságíró, tanár. Újságíró oklevelének megszerzése mellett az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett kitüntetéses diplomát. A Magyar Televízió „Riporter kerestetik!” vetélkedője egyik győzteseként kezdte negyedszázados televíziós pályafutását szerkesztő-riporter műsorvezetőként. Kilenc ország tévé-társaságai sugározták a műsorait.

Kötetei: **Ne add fel, soha!** (Riportkötet. Semic Interprint Kiadó, 1995.), **A first lady** (Regény. Novum Pro Kiadó, 2011.), **Párizs könnyei** (Regény. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Hozzátok szólok!** (Versek. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Ne kérdezd!** (Versek. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Sasok karmai között, a hatalom vonzásában** (Regény. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Micsoda év volt ez!** (Versek. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Jagd a fedélzeten!** (Regény. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Szervusztok, gyerekek!** (Ismeretterjesztő kaleidoszkóp, Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Ki a világ leggazdagabb embere?** (Mesék. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Fohász** (Versek. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **A smaragd szelence titka** (Regény. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Zuhanás** (Novellák. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **„La illah il Allah”** (Novellák. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Páratlan pártalan!** (Novellák. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Csodabogarak** (Novellák. Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Megszállottak** (Országos Széchényi Könyvtár, E-könyv, 2021.)

